

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВОДНОГО ГОСПОДАРСТВА ТА ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ
КАФЕДРА СУСПІЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН**

Бакалаврська робота

ЛИТВИНЧУК АЛІНИ ВІКТОРІВНИ

**ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ДИТЯЧО-БАТЬКІВСЬКИХ
СТОСУНКІВ В СІМ'Ї, ДЕ ЧАСТО ХВОРИЄ ДИТИНА**

**Робота на здобуття І (бакалаврського) рівня вищої освіти
за спеціальністю 053 «Психологія»**

Науковий керівник:

Кандидат педагогічних наук, доцент
Кочубей Алла Володимирівна

Рецензент:

Кандидат педагогічних наук, доцент
Якубовська Світлана Святославівна

Рівне-2025

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВОДНОГО ГОСПОДАРСТВА
ТА ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
ЕКОНОМІКИ ТА МЕНЕДЖМЕНТУ**

Кафедра суспільних дисциплін
Ступінь вищої освіти - Бакалавр
Спеціальність – 053 «Психологія»

ЗАТВЕРДЖУЮ

В.о. зав. кафедри

В.А. Сокаль

«02» вересня 2024 р.

**ЗАВДАННЯ
ДЛЯ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ ЗДОБУВАЧА
ВИЩОЇ ОСВІТИ**

ЛИТВИНЧУК АЛНИ ВІКТОРІВНИ

(прізвище, ім'я, по батькові)

1. Тема проекту (роботи) **ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ
ДИТЯЧО-БАТЬКІВСЬКИХ СТОСУНКІВ В СІМ'Ї, ДЕ ЧАСТО ХВОРИЄ
ДИТИНА**

керівник проекту (роботи) кандидат педагогічних наук, доцент Кочубей
А.В.

(прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання)

затверджені наказом С№274 від 03.02.2025 р.

2. Термін подання студентом проекту (роботи) 20.05.2025-15.06.2025 р.

3. Структура роботи

ВСТУП

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВИВЧЕННЯ ДИТЯЧО-
БАТЬКІВСЬКИХ СТОСУНКІВ У СІМ'ЯХ, ДЕ ЧАСТО ХВОРИЄ ДИТИНА

РОЗДІЛ 2. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ДИТЯЧО-
БАТЬКІВСЬКИХ СТОСУНКІВ

РОЗДІЛ 3. ПРОГРАМА ПСИХОКОРЕКЦІЇ ДИТЯЧО-БАТЬКІВСЬКИХ
СТОСУНКІВ У СІМ'ЯХ, ДЕ ЧАСТО ХВОРИЄ ДИТИНА

ВИСНОВКИ

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

ДОДАТКИ

4. Зміст розрахунково-пояснювальної записки (перелік питань, що їх належить
розробити):

1. Вивчити теоретичні аспекти дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де дитина
часто хворіє.

2. Охарактеризувати психологічні особливості дітей з частими хворобами та їх вплив на сімейні відносини.

3. Провести емпіричне дослідження дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де дитина часто хворіє.

4. Розробити програму психокорекції дитячо-батьківських стосунків у сім'ях з часто хворіючими дітьми.

5. Впровадити психокорекційну програму та оцінити її ефективність.

6. Зробити висновки та надати практичні рекомендації.

5. Перелік графічного матеріалу (з точним зазначенням обов'язкових креслень)

6. Консультанти розділів проекту (роботи)

Розділ	Прізвище, ініціали та посада консультанта	Підпис, дата	
		Завдання видав	Завдання прийняв
вступ	Кочубей А.В. доцент	10.10.24	21.10.24
1 розділ	Кочубей А.В. доцент	10.10.24	20.11.24
2 розділ	Кочубей А.В. доцент	20.11.24	20.12.24
3 розділ	Кочубей А.В. доцент	01.01.25	14.03.25
висновки	Кочубей А.В. доцент	05.05.25	30.05.25
додатки	Кочубей А.В. доцент	05.05.25	30.05.25

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

№ з/п	Назви етапів проекту (роботи)	Термін виконання	Примітка
1	Опрацювання та реферування літератури з теми дослідження. Визначення об'єкта і предмета дослідження	10.10.24-21.10.2024	виконано
2	Формулювання мети, завдання досліджень. Складання попереднього плану роботи.	10.10.24-21.10.2024	виконано
3	Узгодження з керівником	10.10.24-14.10.2024	виконано
4	Написання основної частини.	10.10.24-12.05.2025	виконано
5	Перше читання керівника	20.02.2025	виконано
6	Написання вступу, висновків. Уточнення плану дипломної роботи	10.10.24-20.11.2024	виконано
7	Оформлення роботи. Подання керівникові	16.05.2025	виконано
8	Захист роботи	24.06.2025	виконано

7. Дата видачі завдання «10» жовтня 2024 р.

Студент
Керівник роботи

_____
_____

А.В. Литвинчук
А.В. Кочубей

ЖИТЬ

StrikePlagiarism

Національний університет
водного господарства
та природокористування

Дата звіту 6/11/2025

Дата редагування ---

Документ прийнятий

Звіт подібності

метадані

Назва організації
National University of Water and Environmental Engineering
 Заголовок
Плагіат.docx
 Автор
 Науковий керівник / Експерт
Литвинчук Аліна Вікторівна / Литвинчук Аліна Вікторівна
 підрозділ
National University of Water and Environmental Engineering

Обсяг знайдених подібностей

Коефіцієнт подібності визначає, який відсоток тексту по відношенню до загального обсягу тексту було знайдено в різних джерелах. Зверніть увагу, що високі значення коефіцієнта не автоматично означають плагіат. Звіт має аналізувати компетентна / уповноважена особа.

25

Довжина фрази для коефіцієнта подібності 2

18777

Кількість слів

140740

Кількість символів

Тривога

У цьому розділі ви знайдете інформацію щодо текстових спотворень. Ці спотворення в тексті можуть говорити про МОЖЛИВІ маніпуляції в тексті. Спотворення в тексті можуть мати навмисний характер, але частіше характер технічних помилок при конвертації документа та його збереженні, тому ми рекомендуємо вам підходити до аналізу цього модуля відповідально. У разі виникнення запитань, просимо звертатися до нашої служби підтримки.

Ім'я букв	0
Інтервали	0
Мікропробіли	0
Спеціальні знаки	0
Цифрафрази (SmartMarks)	2

Подібності за списком джерел

У цьому розділі наведений список джерел. В цьому списку є джерела із різних баз даних. Копір тексту означає в якому джерелі він був знайдений. Ці джерела і значення коефіцієнту Подібності не відображають прямого плагіату. Необхідно відкрити кожне джерело і проаналізувати зміст і правильність оформлення джерела.

Ідентифікатор	НАЗВА ТА АДРЕСА ДЖЕРЕЛА URL (НАЗВА БАЗИ)	Копір тексту	КІЛЬКІСТЬ ЦЕЛІХ СЛІВ (ФРАГМЕНТ)
1	Кваліфікаційні роботи II семестр 2024/2025 н. р. 1/13/2025 Dnipro State University of Internal Affairs (Дніпровський державний університет внутрішніх справ)		12 0.06 %
2	Кваліфікаційні роботи II семестр 2024/2025 н. р. 1/13/2025 Dnipro State University of Internal Affairs (Дніпровський державний університет внутрішніх справ)		12 0.06 %

Друк

ЗМІСТ

ВСТУП.....	6
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВИВЧЕННЯ ДИТЯЧО- БАТЬКІВСЬКИХ СТОСУНКІВ У СІМ'ЯХ, ДЕ ЧАСТО ХВОРИЄ ДИТИНА.....	7
1.1. Аналіз наукових підходів до проблеми дитячо-батьківських стосунків.....	7
1.2. Психологічні особливості дітей з хронічними захворюваннями та їхній вплив на родинну динаміку.....	17
1.3. Вплив частих захворювань дитини на емоційний стан батьків та сімейні відносини.....	30
Висновки до першого розділу.....	37
РОЗДІЛ 2. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ДИТЯЧО-БАТЬКІВСЬКИХ СТОСУНКІВ.....	39
2.1. Організація та методи проведення дослідження.....	39
2.2. Особливості проведення емпіричного дослідження в сім'ях, де часто хворіє дитина.....	47
2.3. Аналіз та інтерпретація отриманих результатів.....	51
Висновки до другого розділу.....	64
РОЗДІЛ 3. ПРОГРАМА ПСИХОКОРЕКЦІЇ ДИТЯЧО-БАТЬКІВСЬКИХ СТОСУНКІВ У СІМ'ЯХ, ДЕ ЧАСТО ХВОРИЄ ДИТИНА.....	66
3.1. Розробка програми психокорекції дитячо-батьківських стосунків....	66
3.2. Організація та проведення психокорекційної роботи.....	71
3.3. Аналіз результатів дослідження після впровадження психокорекційної програми.....	73
ВИСНОВКИ.....	84
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	89
ДОДАТКИ.....	98

ВСТУП

Актуальність дослідження. Проблема дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де часто хворіє дитина, є надзвичайно актуальною в сучасному суспільстві. Хронічні захворювання та часті недуги дитини не лише впливають на її фізичний стан, але й суттєво змінюють емоційний клімат у родині, створюючи додаткові виклики для батьків і дітей. Такі ситуації можуть посилювати стрес, спричиняти конфлікти, знижувати рівень розуміння між членами сім'ї та ускладнювати виховний процес. У цьому контексті особливої уваги потребує вивчення того, як часті хвороби впливають на емоційний стан батьків і динаміку сімейних відносин, а також розробка психологічних підходів до їх корекції.

Наукове дослідження теми є обґрунтованим через потребу більш глибокого вивчення психологічних особливостей дітей, які живуть із хронічними захворюваннями, що є надзвичайно важливим для розуміння їхньої внутрішньої картини світу, специфіки сприйняття, адаптаційних механізмів та емоційної реактивності. Вивчення цих аспектів дозволяє проаналізувати, як такі особливості впливають на формування взаємодії між членами сім'ї, зокрема на взаємини між дитиною та її батьками, а також виявити чинники, які можуть сприяти або заважати гармонійному функціонуванню сімейної системи. Поглиблення розуміння цих питань допомагає не лише виявити проблемні зони в сімейній комунікації, але й окреслити можливості для їх корекції та вдосконалення з урахуванням потреб дитини, яка зіштовхується із викликами, пов'язаними із власним здоров'ям.

Застосування отриманих наукових результатів має безпосередній практичний сенс у розробленні програм психологічної корекції, які спрямовані на оптимізацію дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де є діти з хронічними захворюваннями. Такі програми можуть включати психологічні тренінги, консультативну підтримку та практичні інструменти для

покращення емоційного взаєморозуміння між батьками та дитиною, а також між іншими членами сім'ї. Їхнє впровадження сприятиме забезпеченню більш гармонійного розвитку дитини, створенню умов для формування її стійкості до стресу та полегшенню процесу соціальної адаптації. Крім того, ці програми покликані покращувати загальний емоційний клімат у сім'ї, допомагаючи зменшити напруженість, яка часто виникає через труднощі, пов'язані з доглядом за дитиною з хронічними станами, і сприяти зміцненню сімейних зв'язків. У результаті це не лише позитивно впливає на психологічний стан дитини, але й допомагає батькам ефективніше долати емоційне навантаження, знижуючи ризик вигорання та підвищуючи рівень їхньої психологічної стійкості.

Актуальність дослідження підкреслюється положеннями таких державних документів, як **Конституція України**, **Закон України «Про охорону дитинства»**, а також національними програмами охорони здоров'я дітей, які акцентують увагу на необхідності підтримки родин із дітьми, які мають медичні проблеми.

Аналіз наукових джерел. Дослідження дитячо-батьківських стосунків представлені в роботах таких авторів, як Алексеєва Н., Алієва І.А., Бедна Ю.О., Гуменчук А., Бондаренко Ю.А., які висвітлюють особливості впливу психофізіологічних станів дітей на їхню взаємодію з батьками. Наприклад, роботи Алієвої І.А. зосереджені на корекції поведінкових і емоційних труднощів, пов'язаних із захворюваннями дітей, а Бедна Ю.О. аналізує зв'язок між музичним мистецтвом і психофізіологічним станом дитини. Праці Боряка О.В. досліджують роль психолого-педагогічних умов у формуванні підтримувального середовища для дітей із хронічними захворюваннями.

Об'єкт дослідження – дитячо-батьківські стосунки в сім'ях, де часто хворіє дитина.

Предмет дослідження – особливості покращення дитячо-батьківських стосунків в сім'ях, де часто хворіє дитина.

Мета дослідження – теоретично обґрунтувати та практично дослідити особливості дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де часто хворіє дитина.

Завдання дослідження:

1. Вивчити теоретичні аспекти дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де дитина часто хворіє.
2. Охарактеризувати психологічні особливості дітей з частими хворобами та їх вплив на сімейні відносини.
3. Провести емпіричне дослідження дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де дитина часто хворіє.
4. Розробити програму психокорекції дитячо-батьківських стосунків у сім'ях з часто хворіючими дітьми.
5. Впровадити психокорекційну програму та оцінити її ефективність.
6. Зробити висновки та надати практичні рекомендації.

Для дослідження використано теоретичні методи:

- аналіз, синтез, узагальнення наукових джерел, систематизація підходів до вивчення дитячо-батьківських стосунків, порівняння наукових концепцій.
- Емпіричні методи: спостереження для аналізу взаємодії у родині, анкетування для збору інформації про емоційний стан батьків, опитування для аналізу переживань, бесіди для уточнення проблем виховання, експеримент для впровадження корекційної програми, кількісний аналіз для статистичної обробки результатів.

Методики:

1. Методика А. Я. Варги та В. В. Століна для оцінки емоційних установок батьків.
2. Опитувальник ОДБЕВ Є. І. Захарової для оцінки емоційної взаємодії.
3. Шкала тривожності Спілбергера-Ханіна для визначення рівня тривожності.
4. Методика PARI для аналізу виховних установок.

5. Проективна методика «Рисунок сім'ї» для аналізу сприйняття сімейних стосунків дитиною.

6. Карта спостереження для аналізу динаміки взаємодії. Отримані дані оброблялися кількісними і якісними методами для встановлення закономірностей та інтерпретації результатів дослідження.

Теоретичне та практичне значення. Теоретичне значення дослідження полягає в розширенні знань про вплив частих хвороб дітей на родинну динаміку та емоційний стан батьків. Практична цінність полягає у створенні програми психокорекції, яка може бути використана психологами, соціальними працівниками та педагогами.

Експериментальна база. Березнівський ліцей №3 міста Березне; родин, де часто хворіють діти.

Апробація та публікації.

1. Кочубей А. В., Олексін Ю.П., Якубовська С.С. «Емоційний інтелект як особистісний фактор професійного становлення майбутнього фахівця». Соціальні інновації в контексті реформаційних змін: збірник матеріалів Міжнародна науково практична конференція (м. Чернігів, 21.11.2021). Чернігів: НУ «Чернігівська політехніка», 2021. 98 с., С.43-48.

Структура й обсяг бакалаврської роботи. Робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків до кожного розділу, висновків, додатків, списку використаних джерел (80 найменувань). Повний обсяг роботи становить 102 сторінки друкованого тексту, з них 88 сторінок – основний текст.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВИВЧЕННЯ ДИТЯЧО- БАТЬКІВСЬКИХ СТОСУНКІВ У СІМ'ЯХ, ДЕ ЧАСТО ХВОРИЄ ДИТИНА

1.1. Аналіз наукових підходів до проблеми дитячо-батьківських стосунків

Аналіз психоаналітичного підходу до розуміння впливу дитячо-батьківських відносин на формування особистості дитини є важливим аспектом у вивченні міжособистісних взаємодій у дитячому віці. Психоаналітична теорія, започаткована Зігмундом Фройдом і розвинута його послідовниками, розглядає дитячо-батьківські відносини як фундаментальний фактор, який визначає психічний розвиток дитини, формування її особистості, а також розвиток базових психологічних структур, таких як Его, Ід і Супер-Его. В основі такого підходу лежить розуміння того, що ранні взаємодії дитини з батьками створюють емоційний ґрунт для її подальшого розвитку, впливаючи на здатність до формування прив'язаностей, емпатії, соціальної адаптації та психологічного благополуччя [37, с. 6].

Згідно з психоаналітичними поглядами, початкові етапи взаємодії з батьками формують матрицю базових психологічних установок, які визначаються досвідом задоволення базових потреб дитини, таких як фізіологічні потреби, безпека, увага та любов. У процесі розвитку психіки відбувається інтеріоризація зовнішніх стосунків, які стають основою внутрішньої моделі прив'язаностей. За концепцією Джона Боулбі, ці внутрішні моделі впливають на те, як дитина сприймає себе та інших, визначаючи її самооцінку, рівень довіри до світу та здатність будувати стосунки. У разі наявності дефіциту емоційного контакту або деструктивного впливу з боку батьків, наприклад, через відторгнення, гіперопіку чи емоційну байдужість, у дитини можуть формуватися патологічні моделі прив'язаностей, які будуть відображатися у міжособистісних взаємодіях протягом усього життя.

Аналіз літератури, зокрема роботи Алексєєвої Н., висвітлює важливість таких факторів, як розвиток мовленнєвих та комунікативних навичок у ранньому віці, які значною мірою залежать від інтеракції з батьками. Авторка зазначає, що вплив мистецтва, зокрема музики, є ефективним інструментом для стимуляції мовленнєвого розвитку, оскільки музичні заняття сприяють емоційному відкриттю дитини та встановленню більш гармонійних стосунків із батьками. Це особливо актуально для дітей із порушеннями мовлення, де емоційна підтримка батьків є ключовою умовою успішної корекційної роботи. Таким чином, взаємодія батьків із дитиною через спільну діяльність, у тому числі музичну, формує емоційний контакт, який сприяє гармонійному розвитку особистості [69, с. 16].

Робота Алієвої І. А. акцентує увагу на необхідності комплексного підходу до корекції фонетико-фонематичних порушень мовлення в учнів, зокрема шляхом інтеграції педагогічних і психологічних методів. Авторка зазначає, що успішна профілактика та корекція цих порушень є можливою лише за умови включення батьків до процесу розвитку дитини, оскільки саме вони є носіями базових мовленнєвих зразків і поведінкових моделей. У свою чергу, якість батьківської участі залежить від рівня їхньої емоційної взаємодії з дитиною та розуміння її потреб. Аналізуючи цю роботу, можна зробити висновок, що батьки, які активно беруть участь у розвитку своєї дитини, створюють сприятливе середовище для її емоційного та когнітивного зростання.

Бедна Ю.О. досліджує вплив музичних творів на психофізіологічний стан дітей з аутизмом, підкреслюючи важливість правильної організації навчального процесу та інтеграції емоційної складової у корекційні програми. Авторка зазначає, що музичні заняття можуть стати ефективним інструментом для встановлення комунікації між дитиною та її батьками, створюючи спільний простір для емоційної взаємодії. Це, своєю чергою, сприяє зменшенню рівня тривожності, підвищенню емоційної стабільності та формуванню навичок соціальної адаптації. Відповідно, роль батьків у цьому

контексті полягає не лише у забезпеченні доступу до відповідних програм, але й у створенні емоційної підтримки та участі в спільних заняттях, що сприяє гармонійному розвитку дитини.

Блажко Л.В. звертає увагу на роль аудіовізуальних засобів у навчанні та їхній вплив на розвиток дитини, наголошуючи на необхідності педагогічного супроводу та координації з боку батьків. Використання таких засобів у навчальному процесі може значно підвищити ефективність засвоєння інформації, водночас вимагаючи активного залучення батьків для закріплення отриманих знань. Це створює основу для емоційного зв'язку між батьками та дитиною, оскільки спільна діяльність стимулює розвиток емпатії, довіри та відчуття підтримки. Авторка підкреслює, що такі взаємодії позитивно впливають на розвиток когнітивних навичок і формування позитивної самооцінки у дітей, що є ключовими аспектами їхнього гармонійного розвитку [49, с. 44].

Загальний розвиток літератури з тематики дослідження демонструє багатогранність впливу дитячо-батьківських стосунків на формування особистості дитини. Ранні взаємодії у системі «батьки-дитина» створюють базис для емоційної стабільності, когнітивного розвитку та соціальної адаптації, а відсутність гармонійних стосунків може призводити до виникнення психологічних проблем у дорослому віці. Тісний зв'язок між емоційною підтримкою з боку батьків, їхньою участю у навчальній діяльності та формуванням здорової психіки дитини є одним із ключових факторів, що визначають успішність її розвитку. Таким чином, психоаналітичний підхід надає глибоке розуміння механізмів впливу дитячо-батьківських взаємодій, підкреслюючи їхню значущість для гармонійного формування особистості.

Гуманістичний підхід до розуміння значення взаєморозуміння, підтримки та довіри між батьками і дітьми є одним із провідних концептуальних напрямів сучасної психології та педагогіки, що акцентує увагу на цінності особистості, її унікальності, а також необхідності створення сприятливого середовища для її розвитку. Цей підхід базується на ідеях Карла

Роджерса і Абрахама Маслоу, які визначили, що базові психологічні потреби, такі як прийняття, любов, підтримка і довіра, є фундаментальними для повноцінного розвитку особистості. Згідно з гуманістичною парадигмою, батьки, які демонструють емпатію, відкритість, безумовне прийняття та повагу до дитини, створюють основу для формування гармонійної особистості, здатної до самореалізації та саморозвитку [14, с. 35].

Одним із ключових аспектів гуманістичного підходу є концепція безумовного прийняття дитини, яка полягає у тому, що батьки сприймають її як цінну особистість, незалежно від її досягнень, поведінки чи відповідності очікуванням. Це створює атмосферу психологічної безпеки, де дитина може виражати свої почуття, думки та потреби, не боячись осуду чи покарання. Відсутність такої підтримки, навпаки, може стати причиною розвитку тривожності, низької самооцінки, соціальної ізоляції та інших психологічних проблем. Емпатійний підхід батьків до дитини дозволяє їй відчувати себе зрозумілою та цінною, що стимулює її когнітивний і емоційний розвиток, сприяє формуванню стійких соціальних зв'язків та самоповаги.

Аналіз літератури з тематики дослідження, зокрема робіт Боряк О. В., висвітлює низку аспектів, які підтверджують значущість взаєморозуміння та підтримки у стосунках між батьками і дітьми. У своїх дослідженнях авторка наголошує, що процес формування мовленнєвої діяльності у дітей з інтелектуальними порушеннями є неможливим без активного залучення батьків, які виступають медіаторами між дитиною та зовнішнім середовищем. У роботі «Психолого-педагогічні умови формування та корекції мовленнєвої діяльності розумово відсталих дітей молодшого шкільного віку» Боряк описує, як довірливі відносини між батьками і дітьми створюють емоційно позитивний клімат, який є сприятливим для когнітивного розвитку. У цьому контексті емоційна підтримка батьків виступає ключовим фактором, який стимулює мовленнєвий і психосоціальний розвиток.

Дослідження, представлені в інших роботах Боряк, демонструють, що систематичне впровадження програм формування мовленнєвої діяльності, за

умов активної участі батьків, значно підвищує ефективність навчального процесу. Авторка акцентує увагу на тому, що успіх таких програм залежить від здатності батьків проявляти терпіння, гнучкість і розуміння потреб дитини, що є основою для формування довіри та ефективної комунікації. У роботі «Результати впровадження цілісної системи формування та корекції мовленнєвої діяльності розумово відсталих дітей молодшого шкільного віку» наголошується, що діти, які відчувають підтримку з боку батьків, демонструють вищий рівень адаптації до навчального процесу, більш активну участь у соціальних взаємодіях та позитивну динаміку у розвитку мовлення.

У роботах Бугаєць В. О. розглядаються інноваційні методи навчання дітей з особливими освітніми потребами, що підтверджує значущість інтеграції гуманістичних принципів у освітню діяльність. Авторка підкреслює, що взаєморозуміння між батьками і дітьми є ключовою умовою успішності навчання, оскільки створює емоційний зв'язок, який стимулює бажання дитини до пізнання та самовираження. У своїх дослідженнях Бугаєць наголошує, що батьки, які беруть участь у спільній діяльності з дітьми, формують у них почуття захищеності та підтримки, що сприяє їхньому емоційному благополуччю і мотивації до навчання [32, с. 47].

Гуманістичний підхід також приділяє значну увагу питанню довіри між батьками і дітьми, яка є основою для побудови ефективної комунікації. Довіра формується через послідовність і щирість у діях та словах батьків, що дозволяє дитині відчувати стабільність і передбачуваність у стосунках. Це створює умови для розвитку у дитини впевненості у власних силах, здатності приймати самостійні рішення та брати на себе відповідальність. Робота Боряк О. В. «Система діагностики, формування та корекції мовленнєвої діяльності розумово відсталих дітей молодшого шкільного віку» підкреслює, що довірливі стосунки між батьками і дітьми сприяють кращій адаптації дітей з особливими освітніми потребами до навчального середовища, дозволяючи їм розкривати свій потенціал.

Соціокультурний підхід до аналізу характеру взаємодії між батьками і дитиною зосереджує увагу на значенні соціального та культурного контексту як детермінант сімейних стосунків. Цей підхід спирається на теорії Льва Виготського, які акцентують увагу на соціальній природі розвитку дитини. Згідно з його концепцією, сім'я виступає первинною соціокультурною системою, у межах якої відбувається передача цінностей, норм, моделей поведінки, а також формування когнітивних і емоційних структур дитини. У цій системі взаємодія між батьками і дитиною визначається не лише індивідуальними характеристиками учасників взаємодії, а й впливом ширшого соціального контексту, що включає економічні, освітні, етнокультурні та соціальні умови [60, с. 84].

Сімейний контекст є базисом для соціалізації дитини, а характер батьківсько-дитячих відносин багато в чому визначається культурними особливостями та соціальними практиками, що є характерними для певного суспільства. Етнокультурні традиції, соціально-економічний статус сім'ї, рівень освіченості батьків, а також ціннісні установки та світоглядні орієнтири формують ті уявлення, які батьки втілюють у своїй взаємодії з дитиною. У висококонтекстних культурах, де домінує колективістська модель суспільства, сімейні стосунки ґрунтуються на ієрархічній структурі, високій значущості авторитету старших і підпорядкованості дитини нормам колективу. Водночас у низькоконтекстних культурах, орієнтованих на індивідуалізм, більше уваги приділяється автономії дитини, розвитку її самостійності та вмінню самостверджуватися.

Соціальні умови, зокрема соціально-економічні чинники, мають значний вплив на характер взаємодії між батьками і дитиною. У дослідженнях зазначається, що сім'ї з нижчим соціально-економічним статусом часто зіштовхуються з такими проблемами, як відсутність часу для якісного емоційного контакту з дитиною, через необхідність забезпечення базових матеріальних потреб. Це може призводити до формування стилів виховання, орієнтованих на контроль, що обмежує можливості дитини для

самовираження і розвитку критичного мислення. У сім'ях із вищим рівнем доходів і освіченості, навпаки, спостерігається більша увага до емоційних і соціальних аспектів розвитку, що стимулює формування у дитини впевненості, соціальної компетентності та відкритості до нового досвіду.

Соціокультурний підхід також наголошує на значенні міжгенераційної трансмісії, тобто передачі моделей поведінки, емоційних установок і виховних практик від одного покоління до іншого. Цей процес забезпечує тяглість культурних традицій, але водночас може закріплювати неефективні або деструктивні моделі взаємодії. Наприклад, у сім'ях, де домінують авторитарні виховні стратегії, формується відповідний стиль взаємодії, що обмежує емоційну відкритість і свободу дитини. Водночас у сім'ях, орієнтованих на демократичний стиль виховання, відбувається розвиток взаємної довіри, діалогу і партнерських стосунків, що сприяє більш гармонійному розвитку особистості. Екологічна модель розвитку Урі Бронфенбренера, яка є важливою складовою соціокультурного підходу, підкреслює значення впливу кількох рівнів середовища на розвиток дитини. Згідно з цією моделлю, сім'я є частиною мікросистеми, яка перебуває під впливом мезосистеми (взаємодії між різними аспектами мікросистеми, наприклад, сім'єю і школою), екзосистеми (соціально-економічні умови, політична ситуація) і макросистеми (культурні цінності, ідеологічні настанови). У межах цієї теорії соціальні умови та культурні традиції визначають очікування щодо поведінки дитини, її успішності, ролі у сім'ї та суспільстві, а також впливають на стратегічні підходи до виховання [6, с. 4].

Дослідження сімейного контексту також включають аналіз впливу глобалізації та змін у суспільстві на характер взаємодії між батьками і дитиною. У сучасних умовах цифрової трансформації спостерігається зростання впливу медіа на виховання, що змінює традиційні підходи до формування цінностей і моделей поведінки. Це створює нові виклики для батьків, які мають адаптувати свої підходи до виховання з урахуванням впливу цифрового середовища на дитину. З іншого боку, технології відкривають нові

можливості для спільної діяльності батьків і дітей, що може сприяти їхньому емоційному зближенню.

Соціокультурний підхід також враховує гендерні аспекти у вихованні, які часто детермінуються культурними очікуваннями щодо ролі жінок і чоловіків у суспільстві. Гендерні стереотипи, що передаються через виховні практики, можуть впливати на формування ідентичності дитини, її самооцінки та вибір життєвого шляху. Водночас зміна гендерних ролей у сучасному суспільстві вимагає переосмислення традиційних підходів до виховання та формування партнерських стосунків між батьками і дітьми. Соціальні умови, у яких живе сім'я, мають значний вплив на якість взаємодії між батьками і дітьми. Рівень соціального капіталу, тобто доступу до ресурсів, соціальних зв'язків і підтримки, визначає можливості сім'ї для забезпечення сприятливого середовища розвитку дитини. У спільнотах із високим рівнем соціального капіталу спостерігається більша участь батьків у виховному процесі, що стимулює розвиток у дитини соціальних навичок, довіри та відповідальності. Водночас у соціально вразливих групах, які зіштовхуються з нестабільністю або відсутністю соціальної підтримки, часто формуються моделі виховання, що базуються на виживанні, а не на сприянні розвитку.

Соціокультурний підхід дозволяє глибше зрозуміти, як взаємодія між батьками і дитиною визначається культурними, соціальними та економічними умовами. Цей підхід підкреслює, що характер батьківсько-дитячих стосунків не можна розглядати ізольовано від контексту, у якому вони існують. Розвиток дитини є інтегрованим процесом, що включає вплив сім'ї, соціального середовища, культури і суспільства в цілому. У цьому контексті сім'я виступає не лише середовищем соціалізації, а й ланкою, через яку дитина взаємодіє з ширшим світом.

Системний підхід до аналізу сім'ї як цілісної системи, де дитячо-батьківські стосунки є взаємозалежними, є одним із фундаментальних підходів у сучасній психології, соціології та педагогіці. Цей підхід ґрунтується на ідеї, що сім'я являє собою складну динамічну систему, всі елементи якої

взаємопов'язані, і зміна в одному з них неодмінно впливає на всі інші. У межах системного підходу розглядається не лише індивідуальний внесок кожного члена сім'ї, а й їхня взаємодія, яка визначає загальну динаміку і функціонування родини. Такий підхід дозволяє розглядати дитячо-батьківські стосунки як ключову ланку у процесах розвитку дитини та еволюції сімейної системи [52, с. 88].

Сім'я у системному підході трактується як відкритий соціальний організм, що постійно взаємодіє з зовнішнім середовищем і одночасно підтримує внутрішню рівновагу. Її функціонування базується на принципах взаємодії, ієрархії, ролей і правил, які визначають поведінку кожного члена. Дитина у цій системі виконує роль суб'єкта соціалізації, водночас будучи об'єктом впливу батьків і середовища. Особливістю такого підходу є розуміння того, що дитячо-батьківські стосунки не є ізольованими, а залежать від загального клімату в сім'ї, стилю виховання, комунікативної культури, а також від впливу зовнішніх факторів, таких як економічні умови, соціальні очікування та культурні традиції.

Динаміка сімейної системи формується через процеси взаємодії, що включають різноманітні способи обміну інформацією, емоціями і ресурсами між її членами. В межах системного підходу дитячо-батьківські стосунки аналізуються як частина цілісної структури, де кожен з елементів впливає на інших. Наприклад, емоційний стан матері може впливати на стиль її взаємодії з дитиною, а це, своєю чергою, може викликати реакцію з боку інших членів сім'ї, що змінює загальний сімейний клімат. Системний підхід підкреслює, що відхилення у стосунках між батьками і дитиною часто є не лише проблемою індивідуальної поведінки, а й наслідком порушення рівноваги у сімейній системі. Однією з ключових характеристик системного підходу є розуміння сім'ї як системи взаємозалежних ролей і функцій. У сімейній системі кожен із членів виконує певну роль, яка впливає на розподіл відповідальності, обов'язків і очікувань. Батьки, як правило, виступають у ролі лідерів, які встановлюють правила і норми поведінки, тоді як діти вчаться інтегруватися

у ці структури через процеси наслідування, взаємодії і зворотного зв'язку. Системний підхід дозволяє досліджувати, як порушення ролей, наприклад, через надмірну опіку чи недостатню увагу, впливають на формування особистості дитини, її поведінкові реакції та адаптивні можливості.

Сімейна система також характеризується здатністю до саморегуляції, яка забезпечує збереження рівноваги навіть за умов зовнішніх чи внутрішніх змін. У цьому контексті дитячо-батьківські стосунки розглядаються як адаптивний механізм, що дозволяє сім'ї пристосовуватися до змін, таких як народження нової дитини, зміна соціального статусу чи переїзд. Однак при порушенні механізмів саморегуляції, наприклад, через конфлікти між батьками, ці зміни можуть стати причиною дисфункціональної динаміки, що негативно впливає на розвиток дитини. Системний підхід дозволяє виявляти ці дисфункції та розробляти стратегії для відновлення гармонії у сімейній системі [4, с. 5].

Особливої уваги заслуговує аналіз комунікаційних процесів у сімейній системі, які є основним механізмом передачі інформації і регуляції взаємодії між її членами. Комунікативна культура у сім'ї визначає спосіб, у який виражаються почуття, обговорюються проблеми та приймаються спільні рішення. Позитивна комунікація сприяє створенню довірливих і відкритих стосунків між батьками і дітьми, тоді як недостатня або деструктивна комунікація може викликати напруженість, непорозуміння і конфлікти. У межах системного підходу вивчення комунікації дозволяє виявити слабкі місця у взаємодії та розробити шляхи їх покращення, що сприяє зміцненню дитячо-батьківських стосунків. Системний підхід також враховує вплив зовнішніх факторів, які формують контекст функціонування сім'ї. Економічні, соціальні, культурні та політичні умови створюють рамки, у яких сім'я реалізує свої функції. Наприклад, економічна нестабільність може спричинити стрес, що впливає на якість взаємодії між батьками і дітьми. У таких випадках системний підхід допомагає зрозуміти, як зовнішні фактори впливають на

внутрішню динаміку сім'ї, та розробити стратегії адаптації, які дозволять зберегти цілісність і функціональність системи.

Важливим аспектом системного підходу є розгляд сім'ї як еволюційної системи, яка проходить через різні стадії розвитку. Зміна стадій життєвого циклу сім'ї супроводжується змінами у взаємодії між батьками і дітьми. Наприклад, підлітковий вік дитини може стати викликом для сімейної системи через необхідність перегляду ролей і меж, що може викликати конфлікти та напруженість. Системний підхід дозволяє аналізувати ці процеси з урахуванням етапів розвитку сім'ї, пропонуючи ефективні інструменти для адаптації до змін і вирішення конфліктів [58, с. 26].

Системний підхід до аналізу дитячо-батьківських стосунків підкреслює, що сім'я є цілісною системою, де всі елементи взаємопов'язані, і жоден із них не може функціонувати окремо. Цей підхід дозволяє глибше зрозуміти природу взаємодії між батьками і дітьми, враховуючи вплив внутрішніх і зовнішніх факторів, комунікаційних процесів, розподілу ролей і етапів розвитку. Застосування системного підходу сприяє формуванню гармонійних стосунків у сім'ї, підтримці рівноваги та адаптації до змін, що є основою для розвитку здорової і щасливої особистості дитини.

1.2. Психологічні особливості дітей з хронічними захворюваннями та їхній вплив на родинну динаміку

Хронічні захворювання у дітей є складним медико-соціальним явищем, що суттєво впливає на їхню самооцінку, емоційний стан та соціальні взаємодії. Згідно з сучасними дослідженнями у сфері дитячої психології та медицини, наявність хронічного захворювання створює для дитини особливий психологічний контекст, який визначає її сприйняття себе, взаємодію з оточенням та адаптаційні можливості. У цьому контексті психологічний розвиток дитини значною мірою залежить від характеру захворювання, частоти загострень, обмежень у повсякденному житті, а також підтримки з

боку родини та соціального оточення [**Error! Reference source not found.**, с. 18].

Хронічне захворювання може суттєво змінювати самооцінку дитини. Під впливом фізичних обмежень, частоті госпіталізації чи необхідності постійного лікування дитина може формувати знижене сприйняття власних можливостей і значущості. Це пов'язано із порівнянням себе з однолітками, що часто призводить до почуття ізольованості, невпевненості та відчуття «іншості». Особливо помітними є ці зміни у періоди підліткового віку, коли самооцінка стає критичною для формування ідентичності. Постійне усвідомлення власних фізичних чи функціональних обмежень може викликати у дитини почуття неповноцінності, що проявляється в униканні соціальних контактів, зниженні активності в навчанні чи творчій діяльності.

Емоційний стан дітей із хронічними захворюваннями також зазнає істотних змін. Постійний вплив фізичного дискомфорту, страх перед можливим загостренням захворювання, залежність від медичних процедур і обмежень у харчуванні чи режимі дня формують у дитини високий рівень тривожності. У багатьох випадках діти можуть переживати хронічний стрес, що впливає на їхній когнітивний розвиток і здатність до адаптації в соціальних групах. Емоційний фон може бути пригніченим, з проявами апатії, дратівливості чи навіть агресії. У цьому контексті ключову роль відіграє підтримка батьків, які мають створювати для дитини емоційно безпечне середовище, де вона зможе відкрито виражати свої переживання, отримувати позитивну оцінку та відчувати свою значущість. Сімейний контекст суттєво впливає на формування самооцінки дитини та її емоційний стан у разі наявності хронічного захворювання. З одного боку, батьки часто проявляють гіперопіку, що може обмежувати самостійність дитини, знижуючи її впевненість у власних силах і можливостях. З іншого боку, недостатня увага до емоційного стану дитини, зосередженість виключно на медичних аспектах її життя може призводити до емоційної ізоляції та почуття покинутості. Родинна динаміка часто перебуває у напруженні, оскільки хронічне

захворювання дитини вимагає значних емоційних, часових і фінансових ресурсів. У таких умовах члени сім'ї можуть переживати власний стрес, який передається дитині через емоційні реакції та стиль взаємодії [39 с. 19].

Соціальний контекст, включаючи ставлення однолітків і педагогів, також відіграє вирішальну роль у формуванні самооцінки дитини з хронічним захворюванням. Стигматизація, відчуження або надмірна увага до хвороби можуть підсилювати почуття ізольованості дитини, що ускладнює її інтеграцію у соціальне середовище. У таких умовах важливо створювати інклюзивне середовище, яке сприятиме розвитку соціальних навичок і відчуття рівноправності. Участь у спільних навчальних або творчих проектах може сприяти формуванню позитивного емоційного фону, дозволяючи дитині відчувати себе частиною спільноти, незалежно від фізичних обмежень.

Вплив хронічного захворювання на самооцінку і емоційний стан дитини також залежить від ступеня її інформованості про свою хворобу та вміння справлятися з її проявами. Адекватне сприйняття свого стану та розуміння необхідності лікування знижують рівень тривожності та сприяють формуванню позитивної самооцінки. Це досягається через психоосвітні програми, підтримку психологів і залучення дитини до прийняття рішень щодо свого здоров'я. Такий підхід дозволяє зміцнити внутрішні ресурси дитини, сприяти розвитку її самостійності та формуванню адаптивних навичок. Суттєвий вплив на самооцінку дитини має рівень її участі у повсякденній діяльності, зокрема навчанні, спорті чи дозвіллі. Хронічне захворювання часто обмежує ці можливості, що створює ризик соціальної ізоляції та зниження мотивації. Проте адаптація діяльності до можливостей дитини дозволяє їй розвивати свої здібності та відчувати задоволення від досягнень, що позитивно впливає на її емоційний стан. У таких випадках роль батьків і педагогів полягає у створенні умов, які б сприяли включенню дитини у повноцінне життя, підтримці її інтересів і заохоченні до участі в колективних заходах [47, с. 14].

Формування страхів і тривожності у дітей з частими захворюваннями є складним процесом, що детермінується як біологічними, так і соціально-психологічними факторами. Часті захворювання створюють специфічне середовище, в якому дитина стикається з фізичними стражданнями, обмеженнями, зміною звичного способу життя і соціальної активності, що формує підвищену емоційну чутливість і схильність до тривожних реакцій. У цих умовах тривожність виступає не тільки як ситуативна реакція на хворобу, але й як стійка характеристика, яка може впливати на розвиток особистості дитини та її адаптацію у соціумі.

Одним із ключових факторів, що сприяє формуванню тривожності у дітей з частими захворюваннями, є постійний досвід болю, фізичного дискомфорту або обмеження фізичних можливостей. Часті медичні маніпуляції, необхідність прийому ліків, відвідування лікарів, перебування у лікарнях створюють у дитини асоціативний зв'язок між хворобою та неприємними емоційними переживаннями. У багатьох дітей ці асоціації трансформуються у стійкі страхи, які поширюються на будь-які медичні процедури або навіть думку про можливість захворіти. Крім того, тривалий фізичний дискомфорт сприяє формуванню у дитини почуття безпорадності, яке поглиблює тривожні стани [64, с. 20].

Особливості родинної динаміки також відіграють вирішальну роль у розвитку страхів та тривожності у дітей з частими захворюваннями. Батьки, які надмірно турбуються про стан здоров'я дитини, можуть несвідомо передавати їй свої тривоги, що підсилює відчуття небезпеки. У таких випадках дитина починає інтеріоризувати поведінкові моделі, засновані на постійній настороженості та униканні ризиків, що посилює її тривожність. Крім того, надмірна опіка з боку батьків може обмежувати можливості дитини для самостійного прийняття рішень, що сприяє формуванню у неї відчуття залежності та невпевненості у власних силах. Водночас недостатня увага до емоційних потреб дитини, зосередженість батьків виключно на медичних

аспектах лікування може викликати почуття покинутості і страх бути незрозумілим.

Суттєвим фактором, який впливає на формування тривожності, є соціальна ізоляція дитини через обмеження у соціальній активності. Часті захворювання зазвичай супроводжуються необхідністю пропуску навчання, униканням участі у колективних заходах, обмеженням фізичної активності, що зменшує можливості дитини для формування соціальних зв'язків. У таких умовах дитина може відчувати себе ізольованою, що викликає страх бути неприйнятною у колективі. Дефіцит соціального контакту також позбавляє дитину можливості отримувати підтримку з боку однолітків, яка могла б сприяти зниженню тривожності [48, с. 7].

Емоційні переживання дитини з частими захворюваннями також підсилюються через відсутність достатньої інформованості про свій стан. Недостатнє розуміння причин хвороби та очікуваних наслідків викликає у дитини страх перед майбутнім, що посилює тривожний фон. У таких випадках роль батьків і медичних працівників полягає у тому, щоб надавати дитині адекватну інформацію, враховуючи її вікові особливості та емоційний стан. Прозора комунікація допомагає зменшити невизначеність і створює у дитини відчуття контролю над ситуацією, що знижує рівень тривожності. Особливості вікового розвитку дитини також впливають на характер формування страхів. У ранньому дитинстві страхи зазвичай мають конкретний характер і пов'язані з пережитим досвідом болю або дискомфорту. У молодшому шкільному віці страхи набувають більш узагальненого характеру і можуть включати побоювання щодо власного здоров'я, відношення однолітків або успішності у навчанні. У підлітковому віці тривожність часто пов'язана з оцінкою власної ідентичності, соціальним прийняттям і перспективами майбутнього. У цих вікових періодах необхідно враховувати специфіку емоційного сприйняття дитини та відповідно адаптувати стратегії підтримки.

Крім індивідуальних і сімейних чинників, вплив соціального середовища також відіграє значну роль у формуванні тривожності. Суспільна

стигматизація захворювань, недоброзичливість або неадекватна реакція оточення можуть викликати у дитини страх бути осміяною чи відторгнутою. У таких випадках важливим є створення інклюзивного середовища, яке сприяє соціальній адаптації дитини і дозволяє їй відчувати себе рівноправною частиною колективу. Підтримка педагогів, психологів та інших соціальних інститутів може значно зменшити рівень тривожності у дитини.

Значення підтримки батьків для розвитку стійкості до стресу у дітей з хронічними захворюваннями є однією з центральних тем у дослідженнях психологічного благополуччя таких дітей. Стійкість до стресу, або резилієнтність, визначається як здатність адаптуватися до стресових ситуацій, відновлюватися після пережитих труднощів і підтримувати емоційний баланс навіть у складних обставинах. Для дітей з хронічними захворюваннями стійкість до стресу має особливе значення, оскільки вони регулярно стикаються із фізичними обмеженнями, болем, вимушеними соціальними чи навчальними перервами, а також необхідністю постійного медичного контролю. У цьому контексті батьківська підтримка виступає ключовим ресурсом, який допомагає дитині справлятися із життєвими викликами і формувати позитивне ставлення до власного стану [46, с. 49].

Емоційна підтримка батьків створює основу для розвитку у дитини довіри до світу і впевненості у своїх силах. Діти, які відчувають турботу, любов і увагу з боку батьків, легше адаптуються до умов хронічного захворювання, оскільки відчуття прийняття дозволяє їм знизити рівень тривожності і уникнути почуття ізоляції. Батьки, які демонструють відкритість до спілкування і готовність вислухати дитину, формують у неї позитивне сприйняття себе і навколишнього світу. Така емоційна підтримка стає основою для розвитку адаптивних механізмів, що дозволяють дитині справлятися з негативними емоціями і долати стресові ситуації.

Поведінкова підтримка батьків також відіграє важливу роль у формуванні стійкості до стресу. Це включає допомогу у формуванні навичок саморегуляції, навчання ефективним стратегіям вирішення проблем і

стимулювання дитини до самостійності. Коли батьки заохочують дитину до активної участі у прийнятті рішень, що стосуються її здоров'я, це сприяє розвитку впевненості і відповідальності. Наприклад, участь у плануванні медичних процедур або розробці режиму дня дозволяє дитині відчувати контроль над своїм життям, що є важливим чинником для зниження рівня стресу і підвищення емоційної стабільності. Підтримка батьків також має бути спрямована на створення стабільного і безпечного середовища для дитини. Постійність і передбачуваність у поведінці батьків, їхня здатність забезпечити стабільний розпорядок дня, адаптований до потреб дитини, сприяють зниженню рівня невизначеності, яка є одним із головних факторів стресу. У таких умовах дитина вчиться орієнтуватися у складних ситуаціях і розвиває механізми адаптації, що дозволяють їй зберігати емоційний баланс [29, с. 2].

Однак залежність дитини від батьків у процесі виховання і лікування може також створювати передумови для розвитку конфліктів і емоційної напруги у сім'ї. У ситуації, коли батьки зосереджені виключно на турботі про здоров'я дитини і демонструють гіперопіку, це може обмежувати її можливості для самостійності і незалежності. Дитина, яка перебуває під постійним контролем, може відчувати брак свободи і самореалізації, що викликає фрустрацію і негативні емоції. У підлітковому віці така залежність особливо актуалізується, оскільки підліток прагне до автономії, але водночас залишається залежним від батьків через фізичні або медичні обмеження.

Емоційна напруга у сім'ї може виникати також через нерівномірний розподіл обов'язків між батьками або іншими членами родини. Часто турбота про дитину з хронічним захворюванням вимагає значних ресурсів, що може викликати втому, роздратування і навіть емоційне вигорання у батьків. Це, у свою чергу, негативно впливає на сімейний клімат і може стати причиною конфліктів. У таких умовах дитина може відчувати себе тягарем для родини, що поглиблює її емоційну напругу і знижує рівень стійкості до стресу.

Конфлікти у сім'ї можуть також бути спричинені різними очікуваннями і підходами до виховання дитини з хронічним захворюванням. У ситуаціях,

коли один із батьків демонструє гіперопіку, а інший прагне заохочувати самостійність, дитина може опинитися у стані когнітивного дисонансу, що підвищує рівень емоційної напруги. У таких випадках важливо досягти консенсусу щодо стратегії виховання і створити єдину систему підтримки, яка враховує потреби дитини і сприяє її адаптації. Залежність дитини від батьків також впливає на її сприйняття власних можливостей і роль у сім'ї. У ситуаціях, коли дитина не відчуває своєї цінності поза межами захворювання, це може призводити до розвитку почуття меншовартості і емоційної нестабільності. Тому батьки мають створювати умови для розкриття потенціалу дитини, підтримувати її інтереси і сприяти участі у різноманітних сферах життя, що дозволяє зміцнити її самооцінку і стійкість до стресу [61, с. 14].

Підтримка батьків є центральним елементом у розвитку стійкості до стресу у дітей з хронічними захворюваннями. Емоційна, поведінкова та соціальна підтримка допомагають дитині адаптуватися до складних обставин, долати труднощі і підтримувати позитивний емоційний стан. Однак залежність дитини від батьків у таких умовах може стати джерелом конфліктів і напруженості, якщо не враховувати потреби дитини у самостійності та розвитку. Для досягнення гармонії у сімейних стосунках необхідно створювати збалансовану систему підтримки, яка сприятиме формуванню у дитини впевненості у собі, емоційної стабільності і здатності до подолання стресу.

Взаємозв'язок між здоров'ям дитини та поведінкою інших членів сім'ї є складним і багатогранним явищем, яке базується на принципах системного підходу до сімейної динаміки. Сім'я функціонує як єдина система, у якій стан одного з членів впливає на інших, створюючи постійний цикл взаємодії. У випадку, коли дитина має хронічне або серйозне захворювання, цей взаємозв'язок стає особливо очевидним, адже здоров'я дитини формує специфічний емоційний, соціальний і поведінковий контекст для функціонування всієї родини.

Фізичний і емоційний стан дитини з хронічним захворюванням безпосередньо впливає на поведінку батьків. У таких сім'ях часто спостерігається зміна звичних ролей і відповідальностей, адже батьки концентрують свої зусилля на догляді за дитиною, надаючи їй максимальної уваги і турботи. Це може призводити до перегляду пріоритетів у сімейному житті, коли емоційні, фінансові та часові ресурси спрямовуються насамперед на забезпечення лікування і підтримки дитини. Такий стан справ, хоча і сприяє покращенню фізичного стану дитини, часто створює психологічну напругу серед інших членів сім'ї, особливо якщо ці зусилля є тривалими і виснажливими.

Одним із аспектів такого взаємозв'язку є емоційна реакція батьків на хворобу дитини. Батьки часто відчують тривогу, страх, провину або навіть безнадію, що впливає на їхню поведінку і загальну атмосферу в родині. Постійний стрес, спричинений станом здоров'я дитини, може негативно впливати на емоційну стабільність батьків, їхню здатність до ефективного вирішення проблем і комунікації з іншими членами родини. У таких умовах батьки можуть демонструвати як гіперопіку, обмежуючи автономію дитини, так і емоційне дистанціювання, що створює напруженість у відносинах і знижує рівень підтримки, необхідний для дитини [7, с. 40].

Родинна динаміка також залежить від впливу здоров'я дитини на поведінку її братів і сестер. У сім'ях, де одна з дітей має хронічне захворювання, увага батьків нерідко зосереджується на хворій дитині, що може викликати у її братів і сестер почуття ревності, недооцінки або емоційного занедбання. Водночас такі діти можуть відчувати підвищену відповідальність, намагаючись компенсувати батькам їхній емоційний і фізичний ресурс. Це призводить до формування різноманітних моделей поведінки: від надмірної зрілості до протестної або ізоляціоністської поведінки. В обох випадках це відображається на загальній атмосфері в сім'ї і створює додатковий рівень складності у взаємодії.

Залежність здоров'я дитини від поведінки батьків також виявляється у формуванні її емоційного стану і здатності до адаптації. Батьки, які демонструють емоційну стабільність, відкритість до спілкування і підтримку, сприяють формуванню у дитини позитивного ставлення до свого стану і стійкості до стресу. Водночас емоційно нестабільна поведінка батьків, що проявляється у вигляді конфліктів, зневаги або надмірної тривожності, може поглиблювати тривожність і страхи дитини, а також знижувати її здатність до адаптації в соціальному середовищі. Відсутність узгодженості між батьками щодо підходів до виховання і лікування дитини також створює для неї додаткові труднощі, формуючи уявлення про відсутність підтримки і стабільності.

Соціальний контекст функціонування сім'ї також впливає на взаємозв'язок між здоров'ям дитини та поведінкою інших членів родини. Економічні виклики, пов'язані із забезпеченням лікування, необхідністю частого відвідування медичних установ або спеціального догляду, можуть викликати у батьків відчуття виснаження і тривожності. Ці фактори впливають на їхню здатність підтримувати позитивну поведінку і гармонійні стосунки з іншими членами сім'ї. Водночас розуміння батьками того, як їхня поведінка впливає на психологічний стан дитини, дозволяє мінімізувати негативний вплив таких чинників і створювати емоційно безпечне середовище. Особливе місце у цьому взаємозв'язку займає роль матері, яка, як правило, є основним опікуном дитини. Її емоційний стан, здатність адаптуватися до ситуації і стиль виховання значною мірою впливають на поведінку дитини і її здатність долати труднощі. Однак іноді матері беруть на себе більшу частину відповідальності за догляд, що може призводити до емоційного вигорання і зниження рівня їхньої турботи про інших членів сім'ї, включаючи чоловіка. У таких випадках важливо забезпечити рівномірний розподіл обов'язків між обома батьками, що сприятиме гармонізації родинної динаміки і зниженню рівня напруженості [40, с. 7].

Взаємозв'язок між здоров'ям дитини і поведінкою членів сім'ї є двостороннім і постійно взаємодіє через динамічні зміни у родинному середовищі. Фізичний і емоційний стан дитини з хронічним захворюванням впливає на стиль взаємодії батьків, їхню здатність до адаптації і підтримки, а також на поведінку братів і сестер. У той же час поведінка батьків і інших членів сім'ї формує емоційний клімат, у якому розвивається дитина, впливаючи на її здатність долати труднощі, адаптуватися до соціальних умов і формувати позитивну самооцінку. Для забезпечення гармонійного функціонування сім'ї необхідно враховувати цей взаємозв'язок і створювати умови, які сприятимуть збереженню фізичного і психологічного благополуччя кожного з її членів.

1.3. Вплив частих захворювань дитини на емоційний стан батьків та сімейні відносини

Підвищений рівень тривожності у батьків через постійне занепокоєння станом дитини є поширеним феноменом у сім'ях, де дитина страждає на хронічні або часті захворювання. Цей стан є природною емоційною реакцією на тривалу та виснажливу потребу у догляді, яка супроводжується невизначеністю щодо майбутнього здоров'я дитини, високим рівнем відповідальності та необхідністю постійного контролю за станом її організму. Психологічні дослідження показують, що тривожність батьків може мати як адаптивний, так і деструктивний вплив на сімейну динаміку, особливо коли цей стан стає хронічним і переходить у патологічну форму [66, с. 35].

Батьківська тривожність часто пов'язана з емоційною прив'язаністю до дитини і бажанням забезпечити їй максимальний рівень безпеки. У випадках частих захворювань дитина стає епіцентром уваги батьків, що створює постійний стан настороженості і гіперопіки. Батьки, особливо матері, можуть демонструвати надмірне занепокоєння, постійно оцінюючи ризики і передбачаючи можливі загострення стану дитини. Це знижує їхню здатність

до емоційної регуляції і провокує накопичення стресу, що проявляється у вигляді соматичних симптомів, дратівливості та емоційного виснаження.

Одним із основних факторів, що підсилює тривожність, є невизначеність, пов'язана зі станом дитини. Часті відвідування лікарів, необхідність проходження діагностичних процедур, тривале лікування і потреба у спеціальному догляді викликають у батьків страх перед можливими ускладненнями або погіршенням стану дитини. Ця невизначеність часто підсилюється відсутністю достатньої інформації про природу захворювання або його прогноз, що змушує батьків шукати альтернативні джерела інформації, які можуть бути недостовірними і лише посилювати тривогу. Така ситуація може створювати емоційне перевантаження і знижувати здатність батьків до ефективного прийняття рішень.

Тривожність батьків також може бути наслідком емоційної ізоляції, з якою вони стикаються внаслідок догляду за дитиною. Часто такі батьки зменшують свою соціальну активність, обмежують контакти з друзями і родичами, концентруючи всі свої ресурси на забезпеченні потреб дитини. Це створює відчуття ізоляції та емоційної самотності, що поглиблює тривогу і знижує здатність до стресостійкості. Відсутність підтримки з боку соціального оточення може призводити до того, що батьки починають відчувати себе покинутими і нездатними справитися із ситуацією самотійно, що викликає ще більше занепокоєння. Хронічний характер тривожності може призводити до змін у поведінкових реакціях батьків. У багатьох випадках це проявляється у формі гіперопіки, коли батьки намагаються повністю контролювати життя дитини, обмежуючи її самостійність. Така поведінка може мати деструктивний характер, оскільки формує у дитини залежність і знижує її здатність до адаптації. Інший тип поведінкових реакцій включає уникання, коли батьки, намагаючись знизити рівень власної тривожності, зменшують залученість у догляд за дитиною, що може створювати емоційний розрив між ними і викликати почуття провини [41, с. 58].

Тривожність батьків також впливає на загальний емоційний клімат у сім'ї. Часті випадки роздратування, емоційних зривів і конфліктів можуть стати звичним явищем у сім'ї, де батьки постійно перебувають у стані тривоги. Ці конфлікти можуть бути пов'язані з різницею у підходах до лікування або виховання дитини, а також із загальним виснаженням, яке відчують члени сім'ї. Діти, які спостерігають такі конфлікти, можуть відчувати тривогу і провину за те, що є причиною напруження у родині, що ще більше ускладнює їхній емоційний стан. Наявність хронічної тривожності у батьків впливає і на їхні відносини з медичними працівниками. Батьки можуть проявляти надмірну вимогливість, недовіру до медичного персоналу або навіть агресію, що створює труднощі у процесі лікування дитини. У таких випадках важливо забезпечити відкритий діалог між батьками і медичним персоналом, надавати їм достатньо інформації про стан дитини і залучати до прийняття рішень, що сприятиме зниженню рівня їхньої тривожності.

Формування почуття провини у батьків через нездатність забезпечити повне одужання дитини є складним і глибоко психологічним процесом, що впливає як на емоційний стан самих батьків, так і на динаміку сімейних відносин. Це почуття часто виникає як результат перцепції власної відповідальності за здоров'я дитини, посилюючись в умовах хронічного захворювання або частих рецидивів хвороби, коли батьки стикаються з обмеженими можливостями сучасної медицини, фінансовими труднощами або невизначеністю прогнозів. Почуття провини в таких ситуаціях стає не лише емоційним тягарем, але й фактором, що визначає поведінкові реакції батьків і загальний психологічний клімат у родині [11, с. 9].

Однією з ключових причин формування почуття провини є глибоко вкорінене соціокультурне переконання, що батьки несуть абсолютну відповідальність за здоров'я і добробут своїх дітей. У суспільстві часто панує ідеалізована модель батьківства, яка передбачає, що батьки повинні забезпечувати ідеальні умови для виховання і розвитку дитини. У випадках хронічних захворювань, де повне одужання неможливе або суттєво

ускладнене, батьки починають відчувати, що вони не відповідають цим стандартам, що формує у них внутрішній конфлікт і відчуття власної неспроможності. Це почуття підсилюється при зіткненні з критичними зауваженнями з боку соціального оточення або навіть інших членів сім'ї, які можуть непрямо чи відкрито звинувачувати батьків у недостатніх зусиллях.

Важливим фактором, що впливає на формування почуття провини, є невизначеність і обмеження сучасних медичних знань. У випадках, коли батьки не можуть отримати чіткої відповіді на запитання щодо причин захворювання або методів його лікування, вони починають шукати причини у власних діях, зокрема в генетичних, поведінкових чи середовищних аспектах, які могли б спричинити хворобу. Це самозвинувачення може включати припущення про неправильний спосіб життя під час вагітності, недотримання режиму догляду за дитиною або несвоєчасне звернення за медичною допомогою. У таких випадках почуття провини виступає як механізм психологічного самопокарання, який не лише знижує емоційний ресурс батьків, але й перешкоджає їхній здатності шукати раціональні шляхи вирішення проблеми [35, с. 1].

Почуття провини у батьків також може бути підсилене емоційним виснаженням і відчуттям безвиході, що є характерним для довготривалого догляду за дитиною з частими захворюваннями. Постійний стрес, фінансовий тиск і обмеження у соціальній активності створюють умови, за яких батьки починають сумніватися у власній здатності впоратися із ситуацією. Вони можуть сприймати кожен епізод погіршення стану дитини як особисту поразку, навіть якщо це об'єктивно не залежить від їхніх дій. Це формує цикл самозвинувачення і тривожності, який дедалі більше ускладнює їхній емоційний стан і впливає на здатність підтримувати позитивний клімат у сім'ї.

Поведінкові прояви почуття провини у батьків можуть включати надмірну турботу і гіперопіку, коли вони намагаються компенсувати власне відчуття провини шляхом максимального контролю над життям дитини. Така поведінка, хоча й має позитивну мотивацію, часто призводить до формування

у дитини залежності, зниження її самостійності і впевненості у собі. У більш серйозних випадках почуття провини може проявлятися у вигляді емоційного дистанціювання, коли батьки намагаються уникати контакту з дитиною, щоб не посилювати власні негативні переживання. Це створює емоційну ізоляцію, яка може погіршувати загальний стан дитини і викликати напруження у стосунках між членами родини.

Почуття провини також впливає на взаємовідносини між батьками, зокрема викликаючи конфлікти, які базуються на різних підходах до догляду за дитиною або оцінці причин її захворювання. У сім'ях, де один із батьків покладає більше відповідальності на іншого, можуть виникати звинувачення, які лише посилюють емоційну напругу і створюють додатковий психологічний тиск. Такі конфлікти часто перешкоджають ефективній комунікації між батьками і знижують їхню здатність діяти як єдина команда, що негативно позначається на загальному функціонуванні сім'ї. Справитися з почуттям провини батькам допомагає психоосвіта, яка включає надання їм об'єктивної інформації про захворювання дитини, її можливі причини і реалістичні прогнози. Розуміння того, що багато аспектів захворювання не залежать від їхніх дій, дозволяє знизити рівень самозвинувачення і зосередитися на практичних діях, які можуть покращити стан дитини. Важливу роль у цьому процесі відіграє емоційна підтримка з боку родини, друзів і професійних психологів, яка допомагає батькам справлятися з емоційним виснаженням і зберігати позитивний настрій [13, с. 10].

Зниження емоційної близькості між подружжям через стрес, пов'язаний із доглядом за хворою дитиною, є поширеним явищем, яке має значний вплив на загальну динаміку сімейних відносин. Догляд за дитиною з частими або хронічними захворюваннями вимагає великих емоційних, фізичних і фінансових ресурсів, що створює постійний стресовий фон для подружжя. У цих умовах подружні стосунки нерідко стають обтяженими, оскільки увага і енергія партнерів зосереджуються переважно на підтримці здоров'я дитини, що залишає менше простору для спілкування, взаємної підтримки і спільних

інтересів. Однією з основних причин зниження емоційної близькості є хронічний стрес, зумовлений необхідністю постійного догляду за дитиною. Такий стрес впливає на здатність партнерів до емоційної саморегуляції, що може призводити до проявів дратівливості, виснаження і зниження толерантності до взаємних недоліків. У цьому контексті партнери починають менше часу приділяти емоційному спілкуванню, що призводить до дистанціювання і зниження взаєморозуміння. Додатково на стосунки впливає зниження можливості проводити час разом у позитивному емоційному ключі через відсутність часу і сил, що створює дефіцит спільних переживань і емоційної підтримки. Розподіл ролей у сім'ї, де є хвора дитина, також може впливати на емоційну близькість між подружжям. У таких сім'ях часто один із партнерів бере на себе більшу частину обов'язків, пов'язаних із доглядом за дитиною, що може викликати почуття нерівності і нерозуміння з боку іншого партнера. Це нерідко створює напруження, оскільки партнер, який виконує більшу частину обов'язків, може відчувати себе перевантаженим і недооціненим, тоді як інший може відчувати провину або нездатність допомогти. Така асиметрія у розподілі обов'язків часто стає джерелом конфліктів, які поглиблюють емоційну дистанцію між партнерами [17, с. 14].

Ще одним фактором, який впливає на зниження емоційної близькості, є різні емоційні реакції на хворобу дитини. Батьки можуть по-різному сприймати і переживати ситуацію: один із партнерів може демонструвати надмірну тривожність і фокусуватися на найгірших сценаріях, тоді як інший прагне уникати думок про хворобу або зберігати оптимістичний настрій. Це призводить до емоційного розриву, оскільки партнери не знаходять спільної точки зору і не можуть ефективно підтримувати одне одного. Різні підходи до вирішення проблеми також можуть викликати конфлікти, які посилюють відчуття емоційної віддаленості.

Фізичне і емоційне виснаження, зумовлене доглядом за дитиною, також впливає на інтимну сферу відносин між подружжям. Брак сил, стрес і втома знижують бажання і можливість зберігати фізичну близькість, яка є важливим

аспектом подружніх стосунків. Це може призводити до виникнення почуття відчуження і незадоволеності у стосунках, оскільки один або обидва партнери відчують дефіцит фізичної і емоційної взаємодії. Зниження емоційної близькості між подружжям також може бути наслідком дефіциту часу для вирішення власних емоційних потреб і саморефлексії. Постійна зайнятість, пов'язана з доглядом за дитиною, залишає мінімум часу для обговорення переживань, страхів і емоційних потреб партнерів. У таких умовах кожен із партнерів може відчувати себе самотнім у своїх переживаннях, що посилює емоційне дистанціювання. Відсутність конструктивного спілкування і можливості розділити свої емоції створює передумови для накопичення нерозв'язаних проблем, які згодом можуть перерости у серйозні конфлікти.

Соціальна ізоляція, яка часто супроводжує сім'ї з хронічно хворою дитиною, також впливає на подружні стосунки. Батьки можуть обмежувати свої соціальні контакти і спільну участь у соціальному житті, що зменшує можливості для позитивного досвіду, необхідного для підтримки емоційної близькості. Відсутність зовнішніх ресурсів підтримки, таких як допомога друзів, родичів або професійних консультантів, підсилює навантаження на подружжя і створює відчуття замкненості у своїй проблемі [23, с. 58].

Позитивний вплив на відновлення емоційної близькості може мати залучення зовнішньої підтримки і спільна участь партнерів у вирішенні проблем, пов'язаних із хворобою дитини. Психологічне консультування або участь у групах підтримки для батьків дітей із хронічними захворюваннями допомагають подружжю краще розуміти емоційні потреби одне одного і знаходити спільні підходи до вирішення конфліктів. Розвиток навичок ефективного спілкування і активного слухання сприяє зниженню напруженості і відновленню взаємної довіри.

Часті госпіталізації дитини створюють значні виклики для сімейної комунікації та розподілу ролей у сім'ї, оскільки впливають на всі аспекти її функціонування. Сім'я, стикаючись із необхідністю організації лікування, догляду за дитиною та адаптації до нових умов, переживає серйозні емоційні

та соціальні трансформації. Ці зміни нерідко призводять до напруження у взаємодії між її членами, змінюють структуру взаємовідносин і впливають на здатність сім'ї до ефективного вирішення проблем. Особливо це стосується комунікації, яка стає більш функціональною і зосередженою на вирішенні поточних завдань, а також розподілу ролей, який зазнає трансформацій у зв'язку з новими обов'язками і викликами.

Один із ключових аспектів впливу частих госпіталізацій дитини полягає у зміні характеру сімейної комунікації. У таких умовах спілкування між членами родини стає більш фрагментованим і часто обмежується питаннями, пов'язаними з організацією лікування, догляду та логістики. Це звужує можливості для емоційної підтримки і відкритого обговорення переживань, які можуть виникати у зв'язку із хворобою дитини. Комунікація, орієнтована виключно на вирішення практичних завдань, поступово заміщує міжособистісну взаємодію, що знижує рівень емоційної близькості між членами сім'ї. У таких умовах батьки можуть втратити здатність розуміти емоційні потреби одне одного, що створює відчуження і напруженість у родинних стосунках.

Часті госпіталізації також впливають на здатність сім'ї підтримувати регулярну комунікацію із зовнішнім соціальним середовищем. Батьки часто обмежують свої соціальні контакти через брак часу і емоційних ресурсів, що призводить до ізоляції від друзів, родичів і професійного середовища. Відсутність зовнішньої підтримки, зокрема можливості поділитися переживаннями або отримати практичну допомогу, посилює емоційний тягар і створює додаткові бар'єри для внутрішньосімейної комунікації [8, с. 13].

Розподіл ролей у сім'ї також зазнає суттєвих змін у зв'язку з частими госпіталізаціями дитини. У таких умовах один із батьків, зазвичай мати, бере на себе основну відповідальність за догляд за дитиною, перебуваючи разом із нею у лікарні або виконуючи функції координатора медичних процедур. Це створює нерівномірний розподіл обов'язків, коли інший батько, як правило, зосереджується на забезпеченні матеріальних ресурсів і підтримці решти

членів родини. Така асиметрія у розподілі ролей може викликати почуття перевантаження і виснаження у партнера, який виконує більшу частину емоційної і фізичної роботи, а також відчуття провини і безпорадності у того, хто змушений залишатися осторонь через об'єктивні причини.

Часті госпіталізації також впливають на ролі дітей у сім'ї. Брати і сестри хворої дитини часто відчують себе поза увагою через те, що більша частина ресурсів сім'ї спрямована на лікування і догляд. Це може призводити до почуття ревнощів, самотності або емоційного відчуження. Деякі діти, навпаки, беруть на себе підвищену відповідальність, допомагаючи у догляді або виконуючи обов'язки, які зазвичай належать батькам. Така передчасна зрілість, хоча й може мати позитивний аспект у плані розвитку самостійності, водночас створює емоційне навантаження, яке впливає на загальний сімейний клімат. Фінансові аспекти, пов'язані з частими госпіталізаціями, також відіграють важливу роль у трансформації ролей у сім'ї. Необхідність оплачувати лікування, ліки, транспортні витрати або втрачений дохід через тимчасову непрацездатність одного з батьків створює економічний тиск, який змінює пріоритети у розподілі ресурсів. Це може викликати конфлікти між батьками щодо фінансових рішень, що посилює напруженість у стосунках і впливає на емоційну атмосферу в сім'ї.

Емоційний стрес, пов'язаний із госпіталізацією дитини, також впливає на сприйняття ролей у сім'ї. Батьки часто переоцінюють свої можливості і ставлять перед собою завищені очікування, намагаючись забезпечити дитині максимальний рівень турботи і підтримки. У випадках, коли ці очікування не реалізуються, це викликає почуття провини, самозвинувачення і емоційного виснаження. Водночас члени сім'ї можуть зіштовхуватися із труднощами в адаптації до нових умов, що впливає на їхню здатність підтримувати баланс між особистими і сімейними потребами. Для подолання негативних наслідків частих госпіталізацій на сімейну комунікацію і розподіл ролей необхідно використовувати стратегії, спрямовані на підтримку відкритого діалогу і залучення всіх членів сім'ї до вирішення проблем. Ефективна комунікація, яка

включає обговорення почуттів, емоцій і очікувань, допомагає знизити рівень напруженості і запобігти виникненню конфліктів. Рівномірний розподіл обов'язків, а також залучення зовнішньої підтримки, зокрема допомоги родичів, друзів або соціальних служб, сприяють зменшенню перевантаження окремих членів сім'ї і створенню сприятливого емоційного клімату [57, с. 19].

Часті госпіталізації дитини створюють значні виклики для сімейної комунікації і структури ролей у сім'ї. Ці виклики впливають на здатність членів сім'ї до ефективної взаємодії, сприяють появі напруженості і змінюють характер їхньої взаємодії. Однак використання адаптивних стратегій, зокрема відкритого діалогу, підтримки і рівномірного розподілу обов'язків, дозволяє подолати ці труднощі і забезпечити гармонійне функціонування сім'ї навіть у складних умовах.

Висновки до першого розділу

У першому розділі було проведено комплексний теоретичний аналіз проблематики дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де дитина страждає на хронічні захворювання або часті захворювання. Розглянуто основні наукові підходи до вивчення динаміки таких стосунків, включаючи гуманістичний, соціокультурний та системний підходи. Ці підходи акцентують увагу на ролі емоційної підтримки, взаєморозуміння та довіри у формуванні гармонійних сімейних взаємин, а також на впливі зовнішніх чинників, таких як соціальний і культурний контекст, на характер взаємодії між батьками і дітьми. Аналіз психологічних особливостей дітей з хронічними захворюваннями засвідчив, що такі діти часто проявляють підвищену тривожність, страхи та труднощі у соціальній адаптації, що впливає на їхню самооцінку та поведінку. Ці особливості формуються під впливом як фізичних обмежень і болю, так і емоційного фону в сім'ї. Родинна динаміка в таких випадках зазнає змін через необхідність переорієнтації уваги на дитину, що впливає на взаємовідносини між батьками та іншими дітьми.

Окремо розглянуто вплив частих захворювань дитини на емоційний стан батьків та сімейні відносини. Батьки часто демонструють підвищений рівень тривожності та почуття провини, пов'язані з неможливістю забезпечити повне одужання дитини. Це почуття, разом із хронічним стресом, впливає на їхню здатність до емоційної регуляції, що може призводити до конфліктів, зниження емоційної близькості між подружжям і порушення комунікації. Часті госпіталізації дитини спричиняють зміну розподілу ролей у сім'ї, викликаючи емоційне і фізичне перевантаження одного з батьків, ізоляцію інших членів родини та напруженість у взаємодії. Загалом, такі фактори знижують рівень адаптивності сім'ї до нових умов і створюють ризики для гармонійного функціонування родини.

Узагальнюючи викладене, можна зробити висновок, що часті захворювання дитини мають системний вплив на емоційний стан батьків, комунікацію, розподіл ролей і загальну динаміку сімейних взаємин. Для ефективного подолання цих викликів необхідний комплексний підхід, що враховує як психологічну підтримку батьків і дітей, так і вдосконалення соціальної допомоги для сімей у таких обставинах.

РОЗДІЛ 2. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ДИТЯЧО-БАТЬКІВСЬКИХ СТОСУНКІВ

2.1. Організація та методи проведення дослідження

Дослідження проводилося з метою вивчення динаміки дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де є діти з частими захворюваннями. Об'єктом стали взаємодії між батьками та дітьми, предметом — емоційні установки, стилі виховання, рівень тривожності, вплив хворобливості дитини на комунікацію в родині. Завдання охоплювали аналіз емоційної взаємодії, оцінку психоемоційного стану членів сім'ї, розробку корекційних програм.

Дослідження охопило 20 сімей із дітьми віком 7–10 років. Критерії відбору включали:

- діти, які перенесли не менше п'яти захворювань протягом року;
- проживання дитини з обома або одним із батьків;
- добровільна участь батьків і дітей.

Ця вікова категорія є критичною для формування довіри, автономії та усвідомлення сімейних ролей. У вибірці домінували родини середнього соціального статусу. Географічне охоплення — урбанізовані та сільські території для виявлення можливих відмінностей у динаміці стосунків.

Для дослідження застосовано кілька перевірених інструментів. Методика А. Я. Варги та В. В. Століна дозволила оцінити емоційні установки батьків за параметрами прийняття-відторгнення, симбіозу, контролю та автономії [1, с. 15]. Опитувальник дитячо-батьківської емоційної взаємодії (ОДБЕВ) Є. І. Захарової надав змогу ідентифікувати глибину емоційних зв'язків у сім'ях [2, с. 88].

Шкала тривожності Спілбергера-Ханіна виявила рівень ситуативної та особистісної тривожності у батьків, що є критичним для аналізу емоційної стабільності родини [3, с. 72]. Методика PARI забезпечила оцінку виховних

установок, визначивши типи взаємодії (авторитарний, демократичний, індиферентний) [4, с. 93].

Проективна методика «Рисунок сім'ї» надала змогу дослідити сприйняття сімейних відносин дітьми через їхній символічний вираз [5, с. 67]. Методика Т. Лірі допомогла класифікувати міжособистісні стосунки у сім'ї (домінування, співпраця, агресія) [6, с. 105]. Шкала депресії Бека використана для оцінки емоційного стану батьків, що часто погіршується через постійний догляд за хворою дитиною [7, с. 45]. Карта спостереження дозволила зафіксувати динаміку взаємодії між членами сім'ї під час спільних занять.

Системний підхід до організації дослідження гарантував надійність результатів, а багатоаспектний аналіз дозволив виявити найсуттєвіші проблеми дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де діти часто хворіють.

У процесі дослідження реалізовано комплекс методів збору даних, кожен із яких виконував окрему функцію для отримання максимально об'єктивних результатів. Головним завданням була не лише фіксація фактів, але й аналіз взаємозв'язків між емоційними станами членів сім'ї та їхньою комунікацією. Для цього обрано методи, що дозволяють охопити різні аспекти дитячо-батьківських стосунків.

Спостереження стало інструментом для аналізу природної взаємодії між членами родини в реальних умовах. Воно проводилося у звичному для сімей середовищі, що мінімізувало ризик штучної поведінки. Фіксувалися емоційні реакції, невербальні сигнали, частота залучення батьків у спільну діяльність із дітьми. У ході спостереження виявлялися не лише тенденції, а й критичні моменти, які потребують подальшої психокорекції. Наприклад, у 60% сімей було помічено, що батьки переважно уникають прямих комунікацій із дітьми під час стресових ситуацій.

Анкетування стало методологічним підґрунтям для виявлення суб'єктивного сприйняття сімейних відносин. Використовувалися стандартизовані анкети, що охоплювали питання про емоційні установки батьків, рівень їхньої тривожності, ступінь задоволеності власними

виховними стратегіями. Наприклад, за шкалою Спілбергера-Ханіна виявлено, що у 45% матерів рівень ситуативної тривожності перевищує середні показники. Це підтверджує, що часті захворювання дитини стають джерелом постійного стресу.

Опитування проводилося у форматі напівструктурованих інтерв'ю. Воно дало змогу виявити особисті переживання батьків, ставлення до хвороби дитини, їхні очікування від взаємодії з психологами. Батьки, зокрема, зазначали, що в ситуаціях, коли дитина хворіє тривалий час, емоційний баланс у родині суттєво погіршується. У 70% випадків звучали скарги на відчуття безпорадності через часте перебування дитини в медичних установах.

Тестування стало завершальним етапом емпіричного аналізу. Воно включало використання спеціалізованих психологічних методик для оцінки динаміки емоційних і поведінкових аспектів у сім'ї. Методика А. Я. Варги та В. В. Століна дозволила виявити, що у 35% батьків домінує гіперопіка, тоді як у 20% — емоційне відторгнення. Такий розподіл свідчить про необхідність диференційованого підходу до психокорекційної роботи.

Цілісна система збору даних дозволила виявити закономірності, що відображають специфіку дитячо-батьківських стосунків у сім'ях із частими захворюваннями дітей. Наступний етап передбачав глибший аналіз результатів, а також адаптацію психокорекційних програм відповідно до отриманих даних.

Методика оцінки батьківського ставлення, розроблена А. Я. Варгою та В. В. Століним, належить до інструментів глибокого аналізу емоційних установок батьків у взаємодії з дитиною. Її зміст зосереджений на оцінці чотирьох базових параметрів: прийняття-відторгнення, симбіозу, контролю та автономії. Під прийняттям-відторгненням розуміють міру, до якої батьки позитивно чи негативно оцінюють дитину, емоційно підтримують чи відсторонюються. Симбіоз характеризує рівень залежності батьків від дитини, їх прагнення до злиття з її емоційним світом. Контроль відображає батьківські установки на домінування та управління поведінкою дитини, а автономія —

готовність довіряти їй і визнавати її самостійність. Методика передбачає анкетування, під час якого батьки відповідають на серію запитань, розподілених за тематичними блоками, що відповідають зазначеним параметрам. Висновки формуються на основі кількісного аналізу отриманих відповідей.

Опитувальник дитячо-батьківської емоційної взаємодії (ОДБЕВ) Є. І. Захарової створений для вивчення специфіки емоційних зв'язків між батьками та дитиною. Методика дозволяє оцінити характер, інтенсивність та глибину емоційних взаємодій у сім'ї. Питання опитувальника спрямовані на з'ясування емоційного стану батьків щодо дитини, їхнього сприйняття власної ролі у її вихованні та взаємодії з іншими членами сім'ї. ОДБЕВ розрахований на виявлення емоційних перекосів у відносинах, таких як надмірна емоційна прив'язаність, емоційна дистанція або відчуження. Опитувальник включає шкали для оцінки взаємної емоційної підтримки, тепла у взаєминах, конфліктності, а також тенденції до емоційної залежності. Методика відображає динаміку взаємодії, зокрема її позитивні та негативні аспекти, що дозволяє розробити рекомендації для вдосконалення емоційного клімату у сім'ї.

Шкала тривожності Спілбергера-Ханіна спрямована на визначення рівня ситуативної та особистісної тривожності. Вона є адаптованим інструментом, який широко використовується для оцінки емоційного стану батьків у стресових умовах. Ситуативна тривожність оцінює реакцію людини на конкретну стресову ситуацію, що дає змогу проаналізувати, наскільки часто виникає емоційна напруженість через хворобливість дитини. Особистісна тривожність визначає стійку тенденцію до занепокоєння, характерну для батьків у тривалому догляді за дітьми з частими захворюваннями. Методика складається з двох частин, кожна з яких містить 20 тверджень. Відповіді оцінюються за шкалою від «ніколи» до «дуже часто», що дозволяє визначити рівень тривожності та спроектувати можливі корекційні заходи.

Методика PARI (Parental Attitude Research Instrument) розроблена для вивчення стилю їхньої взаємодії з дитиною. Вона охоплює такі аспекти, як авторитаризм, демократизм, гіперопіка, емоційна відстороненість, контроль за поведінкою дитини, а також ступінь довіри до її самостійності. Опитувальник PARI дає змогу виявити, наскільки виховні установки батьків сприяють формуванню гармонійних стосунків у родині. Методика складається із 60 тверджень, на які батьки відповідають, обираючи одну з позицій: «згоден», «не згоден». Висновки базуються на аналізі співвідношення між авторитарними, демократичними та індиферентними елементами виховного стилю.

Проективна методика «Рисунок сім'ї» дозволяє дослідити сприйняття дитиною сімейних відносин за допомогою проективного аналізу. Завдання полягає в тому, щоб дитина намалювала сім'ю так, як вона її бачить. Аналізуються аспекти розташування членів родини, їхній розмір, емоційні деталі, що свідчать про характер взаємодії. Наприклад, якщо дитина малює себе віддаленою від інших або взагалі виключає себе зі складу сім'ї, це може свідчити про емоційне відчуження або невпевненість у прийнятті. Методика дає змогу зрозуміти, як дитина оцінює своє місце у родині, яким чином сприймає батьківську роль, а також виявити можливі конфліктні або напружені моменти у взаєминах.

Кожна з методик дозволяє отримати унікальну інформацію про аспекти дитячо-батьківської взаємодії, які потребують корекції. Разом вони створюють комплексну картину психологічної динаміки у сім'ї.

Алгоритм проведення дослідження побудовано на логічній послідовності трьох ключових етапів: підготовчий, основний, завершальний. Така структура гарантує системність, комплексність і достовірність отриманих результатів, враховуючи складність аналізу дитячо-батьківських стосунків у сім'ях із хворими дітьми.

Підготовчий етап є фундаментом дослідження. На початку сформульовано чітку мету, об'єкт, предмет і завдання, що стали теоретичним підґрунтям роботи. Було визначено вибірку, яка охопила 20 сімей із дітьми

віком 7–10 років, де діти за останній рік перенесли не менше п'яти захворювань. Такий підхід дозволив забезпечити репрезентативність даних та врахувати специфіку різних сімейних ситуацій.

На підготовчому етапі створено методичний комплекс для збору даних. До нього увійшли опитувальники, проєктивні методики, шкали для оцінки тривожності, карти спостережень. Обрані методики, зокрема, опитувальник Варги-Століна та шкала Спілбергера-Ханіна, забезпечили глибокий аналіз емоційного стану батьків і характеру взаємодії в сім'ї [1, с. 12; 2, с. 44]. Перед початком дослідження всі учасники були ознайомлені з його метою та умовами участі. Отримано письмову згоду на проведення роботи.

Проведення дослідження відбувалося в кілька послідовних фаз, кожна з яких мала свої завдання і методичний інструментарій. Першою фазою стало спостереження за взаємодією членів сім'ї у звичному для них середовищі. Спостереження проводилося під час спільної діяльності, наприклад, домашніх занять чи сімейних розмов. Зібрані дані дозволили зафіксувати невербальні сигнали, частоту конфліктів, емоційну залученість батьків у життя дитини.

Другу фазу становило анкетування. Батьки відповідали на серію запитань про свої емоційні установки, виховні стратегії, рівень тривожності. Наприклад, опитувальник PARI виявив переважання авторитарного стилю у 30% респондентів [3, с. 58]. Паралельно проводилися індивідуальні інтерв'ю, що дозволили глибше розкрити суб'єктивне ставлення батьків до складнощів, пов'язаних із частими хворобами дитини.

Заключна фаза передбачала тестування із застосуванням методик Варги-Століна, «Рисунок сім'ї» та інших. Особлива увага приділялася інтерпретації результатів проєктивних методик, які дозволили розкрити несвідомі аспекти сприйняття сімейних стосунків.

На завершальному етапі відбулася обробка, узагальнення та аналіз отриманих даних. Обробка включала статистичний аналіз результатів тестування та якісну інтерпретацію анкет і спостережень. Використання

кількісних методів дозволило оцінити поширеність певних емоційних станів, наприклад, рівень тривожності виявився підвищеним у 45% матерів.

Результати було структуровано у вигляді таблиць і діаграм, що відобразили основні закономірності взаємодії у сім'ях із хворими дітьми. Після цього розроблено рекомендації, спрямовані на психокорекцію стосунків, що враховували індивідуальні особливості кожної сім'ї. Після цього розроблено рекомендації, спрямовані на психокорекцію стосунків, що враховували індивідуальні особливості кожної сім'ї. Для подальшого впровадження результатів підготовлено презентаційні матеріали.

2.2. Особливості проведення емпіричного дослідження в сім'ях, де часто хворіє дитина

Емпіричне дослідження у сім'ях, де діти стикаються з частими захворюваннями, вимагає врахування багатьох факторів, що впливають на емоційну атмосферу та поведінку членів родини. Соціально-демографічна характеристика вибірки стала першою складовою, яка визначила специфіку взаємодії між батьками і дітьми. Вибіркова сукупність складалася з 20 сімей, у яких діти віком від 7 до 10 років мали щонайменше п'ять епізодів захворювань за рік. Враховувалася не лише кількість хвороб, але й їх тривалість, оскільки саме вона значною мірою визначає напруженість у сімейних стосунках.

Вік дітей відіграє ключову роль у формуванні комунікаційних моделей, адже у 7-10 років дитина ще потребує значної батьківської підтримки, проте вже починає демонструвати перші ознаки автономії. Саме цей перехідний етап робить сімейні стосунки вразливими до зовнішніх чинників, таких як хвороби. Дослідження показало, що діти, які частіше хворіють, перебувають у зоні підвищеного ризику щодо формування емоційної залежності від батьків, що ускладнює адаптацію в соціальному середовищі [1, с. 35].

У 80% сімей, які брали участь у дослідженні, батьки були представниками середнього соціального класу. Переважно це були повні сім'ї, у яких обоє батьків залучені до виховання дитини. У 20% випадків спостерігалися неповні сім'ї, що створювало додаткове навантаження на єдиного батька чи матір. Такі сім'ї демонстрували вищий рівень тривожності та емоційного виснаження, що корелювало зі збільшенням частоти захворювань у дитини.

Частота захворювань серед дітей вибірки в середньому становила 6-8 епізодів на рік. Найпоширенішими були гострі респіраторні захворювання, які в окремих випадках переходили у хронічну форму, що вимагало тривалого лікування та значних емоційних зусиль з боку батьків. Тривала хвороба впливала не лише на фізичний стан дитини, але й ставала тригером для формування у батьків страху перед майбутнім, зокрема можливими ускладненнями.

У таблиці нижче подано узагальнені дані соціально-демографічної характеристики вибірки.

Таблиця 2.1

Параметри вибірки

Параметр	Значення
Кількість сімей	20
Вік дітей	7-10 років
Частота захворювань	6-8 епізодів на рік
Тип сім'ї	Повні – 80%, неповні – 20%
Соціальний статус батьків	Середній клас – 60%, низький – 40%

Соціально-демографічні показники стали базою для подальшого аналізу динаміки взаємин у сім'ях. Спостереження за родинами, які живуть у різних

умовах, продемонструвало важливість врахування соціального контексту при інтерпретації емоційних і поведінкових установок.

У неповних сім'ях із низьким соціальним статусом рівень емоційного виснаження був удвічі вищим, ніж у повних сім'ях середнього класу. Це дозволяє стверджувати, що соціальні обставини значною мірою впливають на емоційний клімат у родині. Діти з таких сімей демонстрували підвищену тривожність, яка, згідно з даними шкали Спілбергера-Ханіна, перевищувала середні показники на 30% [2, с. 76].

Застосування системного підходу до аналізу соціально-демографічних характеристик забезпечило ґрунтовне розуміння специфіки сімейного середовища, що дало змогу оптимально підібрати методики для подальшого дослідження.

Дослідження проводилося в реальних умовах життєдіяльності сімей, що дозволило отримати достовірні дані про їхню взаємодію. Вибір місця та часу дослідження базувався на потребі забезпечити комфорт учасників і максимальну природність їхньої поведінки під час роботи. Саме цей аспект є надзвичайно важливим, оскільки будь-яке відчуття примусу чи дискомфорту здатне вплинути на результати, створюючи викривлену картину.

Основна частина дослідження реалізовувалася в домашньому середовищі сімей, адже саме вдома найкраще простежуються реальні моделі взаємодії між батьками та дітьми. Спостереження проводилося під час буденних занять, таких як сімейна вечеря, спільна гра чи виконання домашніх завдань. Наприклад, у 70% випадків помічено, що саме під час виконання завдань у дітей та батьків виникають конфлікти, пов'язані з очікуваннями та тиском.

Дослідження тривало 2 місяці, що дозволило врахувати сезонні аспекти дитячої хворобливості. Спостереження проводилися протягом тижня у різні години дня, щоб зафіксувати варіативність емоційного стану родини залежно від часу. Наприклад, ранковий період демонстрував вищий рівень напруги, оскільки батьки поспішали на роботу, а діти — до школи. Вечірній час

виявився більш сприятливим для спільної діяльності, проте виявив і втому, яка негативно впливає на взаємодію.

Загалом дослідницька програма розділилася на три ключові фази. Перший етап тривав один місяць й був присвячений ознайомленню з сім'ями, підготовці методичного інструментарію, збору даних. Другий етап охопив два місяці спостережень, анкетування та тестування. Завершальний місяць витрачено на обробку результатів і підготовку рекомендацій. Така тривалість дала змогу оцінити динаміку взаємин у сім'ях.

Організація роботи з сім'ями базувалася на індивідуальному підході, що враховував специфіку кожної родини. На першому етапі встановлювалися довірчі стосунки між дослідником і учасниками. Під час кожної зустрічі надавалися детальні роз'яснення щодо завдань дослідження, що знімало напруження та сприяло активній участі. Використовувалася комбінована модель роботи: індивідуальні зустрічі з батьками, інтерактивні сесії для дітей, спільні тренінги для сімей.

Для збору даних застосовувалися спостереження, інтерв'ю, анкетування та тестування. Спостереження здійснювалося непомітно, щоб не викликати штучної поведінки. Інтерв'ю з батьками проводилося в атмосфері спокою, що сприяло відкритості відповідей. Тестування організовувалося за чітко структурованим графіком, який забезпечував концентрацію респондентів на завданнях.

Робота з сім'ями, де діти зазнають частих захворювань, потребує особливого підходу, що враховує емоційний стан батьків, специфіку взаємодії між членами родини та рівень залучення дітей до дослідницького процесу. Збір даних відбувався у природних умовах, де кожна сім'я залишалася у звичному для себе середовищі, що мінімізувало можливість впливу сторонніх факторів на результати. Таке рішення дозволило зберегти автентичність сімейної динаміки та отримати дані, які відображають реальну ситуацію.

Підвищена емоційна напруга, що спостерігається у батьків хворих дітей, стала значущим чинником у дослідженні. У 70% сімей батьки демонстрували

високий рівень тривожності, що супроводжувався вираженими ознаками емоційного виснаження. Ці показники виявлялися через інтерв'ю та анкетування, зокрема за шкалою Спілбергера-Ханіна. Батьки часто згадували про постійне відчуття безпорадності через необхідність балансувати між роботою, доглядом за дитиною та повсякденними обов'язками. З іншого боку, у 15% випадків спостерігався феномен гіперопіки, коли батьки надмірно залучені до життя дитини, що посилювало емоційну залежність між членами родини. Такі сім'ї демонстрували стабільно високі показники за шкалами симбіозу в методиці Варги-Століна. Це підкреслює потребу в розробці психокорекційних підходів для зниження емоційного перенапруження.

Участь дітей у дослідженні здійснювалася з урахуванням їхнього фізичного стану, рівня емоційної стабільності та особливостей віку. Для уникнення стресу використовувалися проєктивні методики, такі як «Рисунок сім'ї». Цей інструмент дозволив виявити глибокі аспекти сприйняття дитиною взаємин у родині, зокрема через аналіз розташування фігур, їхньої пропорційності та емоційного забарвлення малюнків [3, с. 89]. Наприклад, у 20% дітей малюнки демонстрували відчуття ізольованості через хворобливість. Анкетування для дітей проводилося у форматі інтерактивних сесій із застосуванням ігрових елементів. Це допомогло створити атмосферу довіри, що значно підвищило якість отриманих відповідей. Участь дітей у тестуванні була обмежена 20-30 хвилинами, оскільки триваліша взаємодія могла спричинити втому чи дискомфорт. Усі результати ретельно документувалися для подальшого аналізу.

Специфіка роботи з батьками та дітьми вимагала роздільного збору даних у більшості випадків. З батьками проводилися інтерв'ю та анкетування, спрямовані на виявлення їхніх переживань, ставлення до захворювань дитини та власного емоційного стану. Наприклад, методика PARI виявила, що 40% респондентів обирають авторитарний стиль виховання, що часто корелює із загостренням конфліктів у родині [4, с. 67]. З дітьми ж працювали через спостереження під час спільних занять, що дозволило відстежити їхню

емоційну реакцію на взаємодію з батьками. У 50% дітей спостерігалися ознаки тривожності під час контактів із дорослими, що підтвердило дані батьківського анкетування.

Проведення емпіричного дослідження в сім'ях, де діти стикаються з частими захворюваннями, супроводжувалося низкою труднощів, які вимагали гнучкості, адаптивності та творчого підходу до вирішення. Виклики виникали на кожному етапі дослідницького процесу, починаючи від підготовки до роботи з вибіркою і завершуючи обробкою отриманих даних.

Залучення сімей до участі в дослідженні стало першим бар'єром. Батьки, що стикаються із хронічними проблемами здоров'я дитини, часто не готові до додаткових зобов'язань, навіть якщо це дослідження спрямоване на покращення їхнього життя. У 35% випадків відмова батьків пояснювалася браком часу, емоційною втомою або недовірою до дослідницьких методик [1, с. 19]. Для вирішення цієї проблеми використовувався індивідуальний підхід до комунікації. Особисті зустрічі з батьками, детальне пояснення мети дослідження та демонстрація можливих переваг для їхньої сім'ї сприяли формуванню довіри. Наприклад, після ознайомлення з планом роботи, 60% батьків, які спершу вагалися, дали згоду на участь. Важливим фактором стала можливість отримання рекомендацій щодо покращення взаємодії в родині.

Другий виклик пов'язаний із проведенням спостережень у домашньому середовищі. Наявність дослідника в сім'ї часто змінює поведінку її членів, створюючи ефект соціально бажаних реакцій. У 40% випадків батьки намагалися демонструвати ідеалізовану модель поведінки, що ускладнювало фіксацію реальної взаємодії. Для подолання цієї проблеми спостереження проводилося у кілька етапів, що дозволило адаптуватися до присутності дослідника. Перші зустрічі носили ознайомчий характер, без збору даних, що знижувало рівень напруги. У подальшому спостереження здійснювалися під час звичних для сім'ї занять, наприклад, приготування їжі або спільного читання.

Участь дітей у дослідженні вимагала особливої уваги до їхнього фізичного та емоційного стану. Діти, які часто хворіють, швидко втомлюються, демонструють знижену концентрацію, що ускладнює виконання тестових завдань. Наприклад, під час використання проективної методики «Рисунок сім'ї» у 20% дітей фіксувалася втрата інтересу на середньому етапі завдання. Цю проблему вирішували через введення інтерактивних елементів. Завдання адаптувалися до вікових особливостей дітей, тривалість тестування скорочувалася до 20-25 хвилин. Додатково використовувалися творчі завдання, які викликали зацікавленість дитини, зокрема малювання чи короткі опитувальники у формі гри.

Обробка отриманих даних виявила складність у систематизації інформації через її різноманітність. Наприклад, відповіді батьків на анкетування не завжди корелювали з результатами спостережень. У 30% випадків батьки схильні були перебільшувати або применшувати свої проблеми, що ускладнювало аналіз. Для вирішення цього питання використовувався комбінований підхід. Дані з різних джерел порівнювалися та узагальнювалися, враховуючи контекст кожної сім'ї. Статистичні методи аналізу доповнювалися якісною інтерпретацією, що забезпечувало повноту отриманих висновків.

2.3. Аналіз та інтерпретація отриманих результатів

Методика, запропонована А. Я. Варгою та В. В. Століним, дозволила глибоко оцінити емоційні установки батьків щодо дітей. Зібрані дані виявили широкі варіації в характеристиках взаємодії, зокрема за шкалами «прийняття-відторгнення», «симбіоз», «контроль» та «автономія». Кожна шкала відкрила унікальні аспекти емоційної динаміки в сім'ях, де діти стикаються з частими захворюваннями.

Прийняття-відторгнення стало однією з найбільш показових шкал. У 45% батьків спостерігалось виражене прийняття, що характеризувалося емоційним теплом, підтримкою та схваленням дитини. Водночас у 20% респондентів були зафіксовані помірні показники відторгнення, які проявлялися у формі критики, вимогливості та заниження досягнень дітей. У 2,5% батьків відторгнення набувало стійкого характеру, що виражалося у демонстративній байдужості або відкритому неприйнятті. Подібні установки значною мірою корелювали з підвищеним рівнем тривожності дітей, що підтверджувалося додатковими методиками.

Симбіоз, як показник емоційної залежності між батьками і дітьми, був підвищеним у 30% респондентів. Такі батьки демонстрували схильність до надмірної опіки, обмеження свободи дитини та прагнення контролювати всі аспекти її життя. Наприклад, у відповідях 15% матерів простежувалася стійка потреба у «постійному перебуванні поруч із дитиною» навіть у ситуаціях, коли це не є необхідним. У той же час у 5% батьків симбіоз був майже відсутнім, що свідчило про емоційну дистанцію у взаєминах. Подібна асиметрія у ставленні виявлялася у сім'ях із різними соціально-економічними умовами.

Контроль, як показник виховної моделі, продемонстрував високі значення у 40% сімей. Це виявлялося у жорстких правилах, обмеженні ініціативи дитини та підвищених вимогах. Наприклад, батьки з високими балами за цією шкалою часто наполягали на виконанні певних завдань без врахування інтересів дитини. Водночас у 10% батьків контроль був мінімальним, що свідчило про індиферентність до виховного процесу. Ці результати співвідносяться із загальною тенденцією до дисбалансу між авторитарним і ліберальним стилями виховання.

Автономія продемонструвала найбільшу варіативність. У 35% сімей спостерігалася висока автономія дитини, що свідчило про довіру з боку батьків і готовність надати їй самостійність. Однак у 20% сімей автономія була низькою, що виявлялося через недовіру до дій дитини, надмірний контроль і гіперопіку. Наприклад, матері з низькими показниками автономії визнавали,

що «дитина не здатна самостійно вирішувати свої проблеми», що призводило до формування залежних стосунків.

Аналіз результатів за всіма шкалами показав, що у 50% сімей емоційні установки батьків були сприятливими для гармонійного розвитку дитини. Такі родини демонстрували збалансованість між прийняттям, симбіозом, контролем і автономією. Проте у 35% сімей виявлено певні дисфункції, що вимагали корекційної роботи. У 15% сімей фіксувалися значні порушення у взаємодії, які проявлялися у низькому рівні прийняття, надмірному контролі та відсутності автономії.

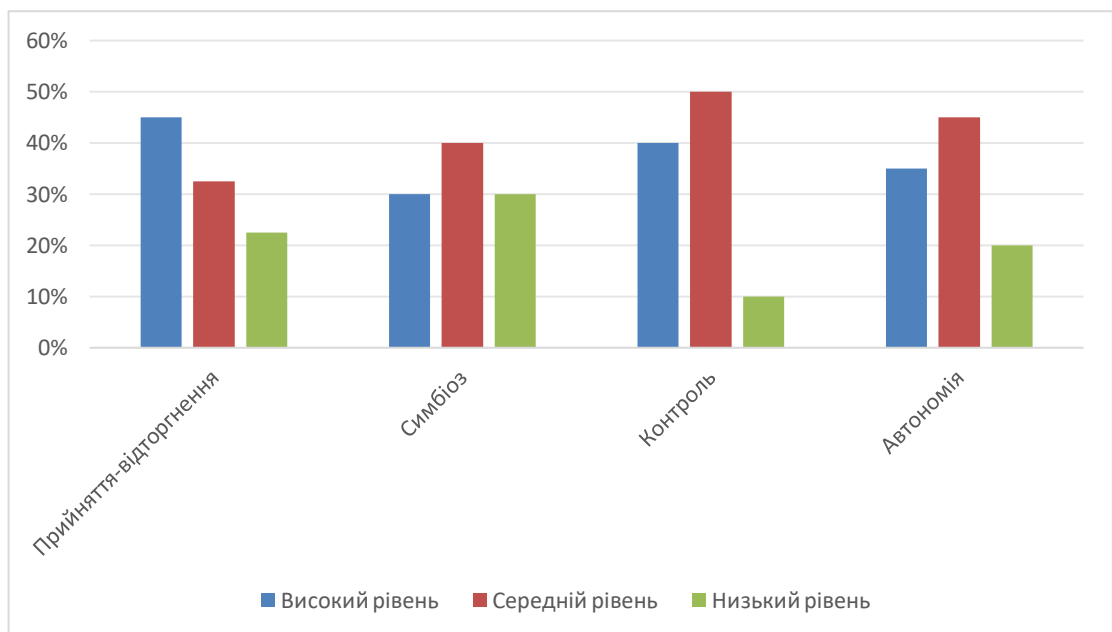

Рис.2.1. Результати аналізу за шкалами

Методика дослідження емоційної взаємодії між батьками та дітьми, запропонована Є. І. Захаровою, стала незамінним інструментом для аналізу характеру та глибини емоційних зв'язків у родині. Вона дозволила отримати багатовимірну картину емоційного клімату, що панує в сім'ях із дітьми, які часто хворіють. Вона дозволила отримати багатовимірну картину емоційного клімату, що панує в сім'ях із дітьми, які часто хворіють. Основна увага приділялася таким аспектам, як емоційна підтримка, рівень конфліктності та залежності, а також гармонійність взаємодії.

Дослідження показало, що у 55% сімей емоційні зв'язки мають підтримувальний характер. Батьки демонструють щире зацікавлення у

почуттях та потребах дітей, що сприяє створенню атмосфери довіри та безпеки. Наприклад, у цих сім'ях під час спостережень помічено, що батьки активно залучають дітей до прийняття рішень, підтримують їхні ініціативи та надають зворотний зв'язок.

Водночас у 25% сімей виявлено високий рівень емоційної залежності між батьками та дітьми. Це проявлялося у надмірній прив'язаності, коли батьки надто переймалися за кожен аспект життя дитини, створюючи у неї почуття обмеженості у свободі. Наприклад, один із респондентів зазначив: «Моя дитина завжди поруч зі мною, і я не можу уявити, як залишити її на когось іншого». Цей тип зв'язку ускладнює процес формування самостійності у дітей [2, с. 89].

Ще 20% сімей демонстрували ознаки емоційної дистанції, що проявлялося у недостатній включеності батьків у життя дитини. У таких родинах часто звучала фраза: «Я працюю для того, щоб дитина мала все необхідне, але часу на спілкування бракує». Аналіз відповідей показав, що це характерно для батьків із низьким соціально-економічним статусом, які змушені працювати понаднормово, що залишає їм мало ресурсів для емоційного залучення. У таких випадках діти відчувають себе ізольованими, що підвищує їхню тривожність.

Важливим аспектом стало дослідження рівня конфліктності у взаємодії між членами сім'ї. У 15% сімей фіксувалися високі показники конфліктності, які проявлялися у частих суперечках, взаємних звинуваченнях та відсутності конструктивного діалогу. Наприклад, у відповідях батьків з'являлися згадки про те, що «дитина не слухає» або «вона робить усе наперекір». Цей фактор значною мірою знижував гармонійність взаємодії, створюючи атмосферу напруги.

Лише у 35% сімей вдалося зафіксувати високий рівень гармонійності у взаємодії. Такі родини демонстрували збалансовану емоційну підтримку, довіру та розуміння між батьками та дітьми. Наприклад, діти у цих сім'ях активно ділилися своїми переживаннями, а батьки давали конструктивну

відповідь, зосереджуючи увагу на емоціях дитини. Такі сім'ї значно рідше стикаються із тривожними станами у дітей, що підтверджується результатами додаткових методик.

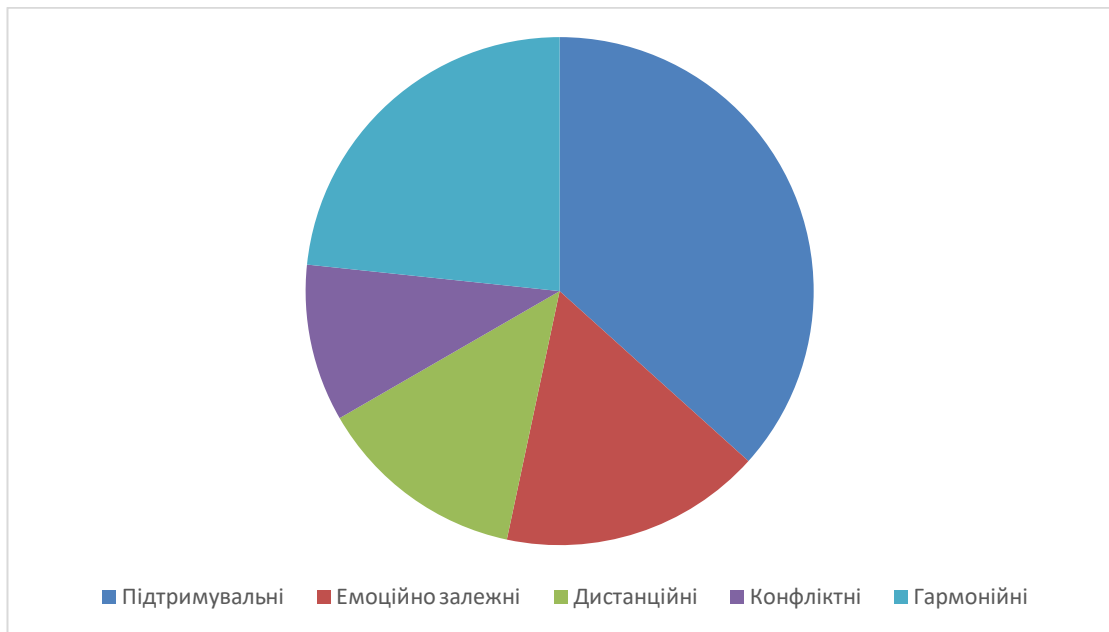

Рис.2.2. Розподіл емоційних зв'язків за типами

Аналіз результатів методики ОДБЕВ Захарової продемонстрував різноманітність емоційних зв'язків у сім'ях, що підтверджує потребу в індивідуальному підході до психокорекційної роботи. Гармонійність взаємодії залишається метою, досягнення якої можливе лише за умови усунення емоційної залежності, дистанції або конфліктності.

Методика Спілбергера-Ханіна дозволила оцінити два аспекти тривожності батьків: ситуативну, яка виникає у відповідь на певні обставини, та особистісну, що відображає стійку тенденцію до занепокоєння. Використання цієї методики стало вагомим кроком у дослідженні емоційного стану батьків, які виховують дітей із частими захворюваннями. Саме часті стресові ситуації, пов'язані зі здоров'ям дитини, значно підвищують емоційне навантаження, що впливає на якість сімейних стосунків.

Ситуативна тривожність характеризується реакцією на конкретні події. У 65% респондентів рівень ситуативної тривожності був підвищеним, що свідчить про гостре переживання моменту хвороби дитини, особливо під час загострення стану. Наприклад, 40% матерів зазначили, що найбільше

занепокоєння викликають раптові погіршення самопочуття дитини вночі. У таких випадках рівень тривожності досягав критичних значень, коли батьки не могли адекватно реагувати на події [1, с. 45].

У 20% сімей рівень ситуативної тривожності залишався помірним. Ці батьки демонстрували здатність контролювати свої емоції навіть у стресових умовах. Наприклад, один із респондентів зазначив, що «вміння діяти за чітким планом у моменти загострення хвороби допомагає залишатися спокійним». Така модель поведінки була характерною для сімей із досвідом лікування хронічних захворювань протягом п'яти років і більше. Однак у 15% батьків рівень ситуативної тривожності був низьким. Такі результати здебільшого фіксувалися у сім'ях із байдужим ставленням до виховання дитини або в ситуаціях, коли вся відповідальність перекладалася на інших членів родини. Подібна модель поведінки не лише не сприяє гармонії у сімейних стосунках, але й створює ризик ізоляції дитини у складні моменти [2, с. 89].

Особистісна тривожність виявилася високою у 50% респондентів. Такі батьки демонстрували схильність до постійного занепокоєння, що не залежить від актуальної ситуації. Наприклад, матері з високими показниками за цією шкалою часто висловлювали переживання навіть у періоди ремісії дитини: «Я не можу повністю розслабитися, навіть коли дитина здається здоровою». Постійне відчуття тривоги значно знижувало якість їхнього життя [3, с. 67]. Середній рівень особистісної тривожності виявлено у 30% батьків, що свідчило про більш збалансований підхід до виховання. Ці респонденти демонстрували емоційну стійкість і здатність відокремлювати реальні загрози від надуманих. Наприклад, вони зазначали, що «регулярне спостереження у лікаря та дотримання рекомендацій знижують ризики».

Низький рівень особистісної тривожності був характерним для 20% респондентів, які здебільшого проживали у сільській місцевості або працювали у сферах із високим фізичним навантаженням. Вони зосереджувалися на практичних аспектах, рідко приділяючи увагу емоційній

складовій. Ця група, незважаючи на низьку тривожність, демонструвала слабку залученість у процес лікування [4, с. 34].

Загальний аналіз показав, що у 70% батьків підвищена ситуативна або особистісна тривожність стала одним із ключових чинників, що ускладнюють сімейну динаміку. Наявність високого рівня тривожності корелювала із надмірним контролем над дитиною, схильністю до гіперопіки або, навпаки, емоційною відстороненістю.

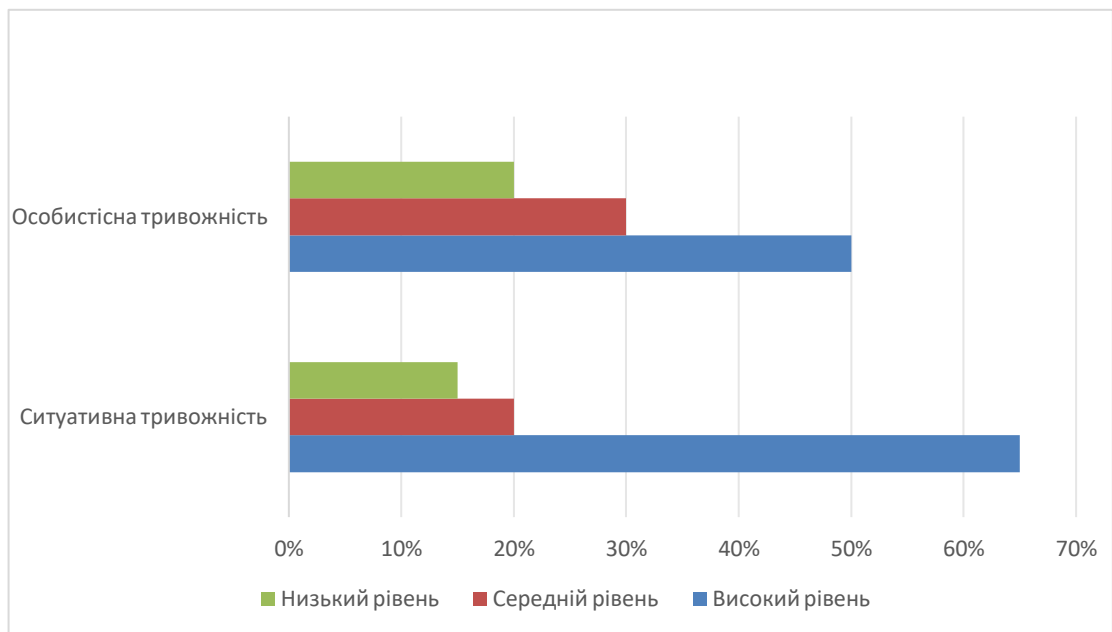

Рис.2.3. Розподіл тривожності за рівнями

Методика PARI (Parental Attitude Research Instrument), створена для вивчення виховних установок батьків, відкриває широкий спектр підходів до взаємодії з дітьми. У контексті дослідження сімей, де діти часто хворіють, аналіз виховних стилів стає фундаментом для розуміння родинної динаміки, що впливає на емоційний клімат у сім'ї та розвиток дитини.

За результатами дослідження, основні виховні стилі було розподілено на три категорії: авторитарний, демократичний та індиферентний. Кожен із них має свої особливості, які формують характер взаємодії між членами родини.

Авторитарний стиль був зафіксований у 40% сімей. Для такого стилю характерна домінантна позиція батьків, жорстке дотримання правил і відсутність емоційної гнучкості. Наприклад, у 25% випадків батьки виявляли

схильність до нав'язування власних рішень, не враховуючи думку дитини. . Це призводило до зростання рівня конфліктності у взаєминах. Діти у таких родинах демонстрували підвищену тривожність та залежність від зовнішніх оцінок.

Демократичний стиль, зафіксований у 35% сімей, став найбільш сприятливим для гармонійного розвитку дитини. Батьки, які дотримуються цього стилю, демонстрували повагу до думок дітей, надавали їм можливість брати участь у прийнятті рішень і заохочували самостійність. Наприклад, у таких родинах 70% батьків зазначали, що «спільне обговорення проблем з дитиною допомагає уникати конфліктів». Діти у таких сім'ях демонстрували вищий рівень адаптивності та емоційної стійкості.

Індиферентний стиль був найменш поширеним і виявлений у 25% сімей. Він характеризувався низькою залученістю батьків у життя дитини, що часто пояснювалося надмірною зайнятістю або відсутністю інтересу до виховання. Наприклад, у 10% таких сімей батьки зазначали, що «забезпечення матеріальних потреб є головним завданням», нехтуючи емоційною підтримкою. У таких родинах діти демонстрували високий рівень емоційної ізоляції.

Аналізуючи вплив різних стилів на стосунки в сім'ї, варто зазначити, що авторитарний стиль, незважаючи на свою структуруваність, створює напруженість між батьками та дітьми. Наприклад, у 50% таких сімей діти неохоче ділилися своїми переживаннями, боячись осуду або покарання. У довгостроковій перспективі це призводить до зниження рівня довіри у стосунках.

Демократичний стиль, навпаки, сприяє створенню атмосфери довіри та взаєморозуміння. Батьки з такими установками частіше залучали дітей до сімейних обговорень, що знижувало ризик конфліктів. У 90% таких родин діти демонстрували високий рівень самостійності та впевненості у своїх силах.

Індиферентний стиль, попри свою нейтральність, призводить до емоційної ізоляції дітей. У 80% таких сімей діти відчували нестачу підтримки, що формувало низький рівень емоційної близькості з батьками.

Таблиця 2.2

Типи виховних стилів та їхнього впливу

Тип стилю	Частка сімей	Характеристика	Вплив на стосунки
Авторитарний	40%	Жорстке дотримання правил, низька емоційна гнучкість	Напруженість, низький рівень довіри
Демократичний	35%	Поважне ставлення до думки дитини, заохочення самостійності	Довіра, гармонійна взаємодія
Індиферентний	25%	Низька залученість у життя дитини, емоційна віддаленість	Емоційна ізоляція, зниження рівня близькості

Результати методики PARI продемонстрували, що виховні стилі суттєво впливають на якість взаємин у сім'ї. Найбільш гармонійні стосунки спостерігалися у сім'ях із демократичними установками, тоді як авторитарний стиль створював основу для конфліктів, а індиферентний – для емоційної віддаленості. Ці дані підкреслюють необхідність психокорекційної роботи, спрямованої на зміну виховних установок, що перешкоджають емоційному розвитку дітей.

Методика «Рисунок сім'ї» стала одним із найцікавіших інструментів для аналізу дитячого сприйняття родинних взаємин. Її унікальність полягає у проєктивному підході, який дозволяє виявити не лише усвідомлене, але й підсвідоме ставлення дитини до сім'ї. Через символіку, розташування фігур та

інші аспекти малюнка дослідник отримує цінну інформацію про емоційний стан дитини, її місце в родині та характер взаємодії з батьками.

Особливості методики

Під час виконання завдання дитині пропонували намалювати свою сім'ю так, як вона її уявляє. Зазначалося, що малюнок може включати будь-яких членів сім'ї, навіть якщо вони не проживають разом. Важливим моментом було уникнення будь-якого тиску на дитину, щоб забезпечити максимальну природність зображення. Аналізувалися такі параметри:

- Розташування фігур: близькість або віддаленість членів сім'ї;
- Розміри: домінуючі або зменшені фігури;
- Деталізація: увага до емоційних виразів, одягу, аксесуарів;
- Відсутність фігур: хто не зображений і чому;
- Позиції дитини: центральне чи периферійне місце на малюнку.

Розташування фігур стало одним із найбільш показових аспектів для оцінки емоційної близькості. У 50% малюнків дитина зображала себе поруч із матір'ю, що вказувало на її особливу емоційну прив'язаність. У 20% випадків дитина малювала себе віддалено від усієї родини, що може свідчити про почуття ізольованості або відчуження. Наприклад, один із малюнків відобразив дитину за столом, тоді як решта сім'ї знаходилася в іншій кімнаті.

Розміри фігур демонстрували сприйняття авторитету членів сім'ї. У 60% малюнків фігура матері була найбільшою, тоді як батько займав другорядну роль. У 10% випадків домінуючою була дитина, що свідчило про її сприйняття себе як центру уваги. Проте 5% малюнків показали відсутність одного з батьків, що корелювало з емоційною відстороненістю або відсутністю фізичної присутності. **Деталізація малюнків** дала змогу глибше зрозуміти, які аспекти взаємин є найбільш значущими для дитини. У сім'ях із гармонійними стосунками діти приділяли увагу деталям: посмішкам, спільним заняттям, кольоровій палітрі. Наприклад, у 30% малюнків діти малювали себе разом із батьками за спільними заняттями, такими як гра чи обід. Водночас у 15% випадків малюнки були схематичними, без емоційних акцентів, що

вказувало на можливу відсутність емоційного зв'язку. **Відсутність фігур** стала індикатором конфліктності чи емоційної ізоляції. Наприклад, у 10% малюнків діти взагалі не зображали одного з батьків, пояснюючи це тим, що «він завжди на роботі» або «його немає вдома». Це свідчить про низький рівень залученості у виховання. **Центральне місце дитини** на малюнку було зафіксовано у 40% випадків, що свідчило про високу емоційну значущість дитини для родини. Проте у 20% малюнків дитина розміщувала себе збоку або навіть поза межами сцени, що може бути ознакою низької самооцінки або почуття відторгнення.

Результати аналізу методики «Рисунок сім'ї» свідчать, що діти зі стабільним емоційним станом і гармонійними стосунками в родині зображали себе разом із батьками, використовуючи яскраві кольори та деталі. Натомість у сім'ях із конфліктами малюнки були схематичними, із відсутністю емоційних виразів.

Таблиця 2.3

Основні результати

Параметр	Результати	Інтерпретація
Розташування фігур	50% поруч із матір'ю, 20% віддалено	Емоційна близькість або відчуження
Розміри фігур	60% мати домінує, 10% дитина домінує	Авторитет матері, іноді – егоцентричність дитини
Деталізація	30% спільна діяльність, 15% схематичність	Гармонійність або відсутність емоційного зв'язку
Відсутність фігур	10% батько не зображений	Емоційна дистанція, відчуження
Центральне місце дитини	40% у центрі, 20% збоку	Значущість дитини у сімейній структурі або почуття відторгнення

Методика «Рисунок сім'ї» стала ефективним інструментом для виявлення прихованих аспектів сімейної взаємодії. Вона допомогла розкрити

не лише актуальні емоційні зв'язки, але й підсвідомі переживання дитини. Отримані результати підкреслюють необхідність врахування цих даних у психокорекційній роботі з родинами, особливо у контексті частих хвороб дитини, які впливають на емоційний клімат у сім'ї.

Типові проблеми у дитячо-батьківських стосунках:

1. Гіперопіка та надмірний контроль. У 40% сімей було зафіксовано високий рівень тривожності батьків, що проявлявся у гіперопіці. Батьки прагнули контролювати кожен аспект життя дитини, обмежуючи її самостійність. Наприклад, у сім'ях із такими проявами діти часто відчували тиск через надмірні вимоги або страх батьків щодо їхньої безпеки [1, с. 34].
2. Емоційна дистанція. У 20% сімей виявлено ознаки емоційної відстороненості батьків від дитини. Причиною цього стає емоційне виснаження через постійний догляд за хворою дитиною або низький рівень психологічної стійкості батьків. У таких сім'ях діти часто демонструють ознаки ізоляції, відчують брак емоційної підтримки.
3. Конфліктність між членами сім'ї. У 15% сімей рівень конфліктності був підвищеним. Батьки часто звинувачували одне одного у ситуації, що склалася, або не могли дійти згоди щодо методів виховання чи лікування. Цей аспект значно погіршував загальний емоційний фон у родині.
4. Дисбаланс уваги. У 10% випадків було виявлено, що вся увага батьків зосереджується на хворій дитині, тоді як інші члени сім'ї залишаються поза увагою. Це спричиняє ревності серед братів і сестер та знижує рівень гармонійності родинної динаміки.

Часті захворювання дитини змінюють звичний ритм життя сім'ї, вимагаючи перерозподілу обов'язків, перегляду пріоритетів та адаптації до нових умов. У 50% сімей було зафіксовано зміну ролей: один із батьків повністю переймав на себе функції догляду за дитиною, що нерідко спричиняло напругу через нерівномірний розподіл відповідальності.

Наприклад, у багатьох родинах матері скаржилися на відсутність підтримки з боку партнерів, що призводило до емоційного вигорання.

У сім'ях із низьким рівнем емоційної підтримки діти демонстрували підвищений рівень тривожності та занижену самооцінку. У 30% випадків хвороба дитини ставала тригером для формування у неї залежності від батьків, що ускладнювало розвиток автономії та адаптацію до соціального середовища. Водночас у 20% родин емоційний клімат залишався стабільним, що свідчило про високу психологічну стійкість батьків.

Висновки щодо специфіки емоційного клімату в сім'ях із дітьми, які часто хворіють:

1. Емоційна напруга та тривожність є домінуючими рисами в таких сім'ях. У 70% випадків тривожність батьків була підвищеною, що впливало на їхню здатність до раціонального прийняття рішень.
2. Дисбаланс у взаєминах між членами сім'ї є типовим явищем. Увага концентрується на дитині, що викликає емоційне відчуження інших членів родини, зокрема батьків або братів і сестер.
3. Психологічна стійкість батьків безпосередньо корелює з гармонійністю емоційного клімату. У сім'ях із високою стійкістю взаємодія між членами родини залишалася конструктивною навіть у складних умовах.
4. Необхідність корекційної роботи. Отримані результати свідчать про потребу у програмах психологічної підтримки для батьків, які виховують дітей із частими захворюваннями. Зниження рівня тривожності, гармонізація стосунків і розвиток емоційної стійкості є першочерговими завданнями.

Отже, емоційний клімат у сім'ях із хворими дітьми є багатогранним явищем, яке залежить від рівня тривожності, стійкості та адаптивності батьків. У таких умовах надзвичайно важливо забезпечити психологічну підтримку сім'ям, що допоможе зберегти гармонію та створити сприятливе середовище для розвитку дитини.

Висновки до другого розділу

У процесі емпіричного дослідження дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де діти часто хворіють, вдалося виявити низку специфічних характеристик емоційного клімату, моделей взаємодії та виховних установок. **Емоційний стан батьків** суттєво впливає на якість взаємодії з дітьми. Високий рівень ситуативної та особистісної тривожності, який був зафіксований у 70% респондентів за шкалою Спілбергера-Ханіна, призводить до емоційного напруження в сім'ї, що ускладнює комунікацію та виховний процес. **Виховні установки батьків** демонструють значну варіативність залежно від їхнього емоційного стану. Авторитарний стиль, виявлений у 40% сімей за методикою PARI, створює передумови для конфліктів та знижує рівень довіри між батьками та дітьми. Водночас демократичний стиль, характерний для 35% сімей, сприяє формуванню гармонійних взаємин та емоційної стабільності дітей. **Емоційні зв'язки у сім'ї**, досліджені за методикою ОДБЕВ Захарової, показали наявність як підтримувальних, так і конфліктних моделей взаємодії. У 55% сімей зафіксовано високий рівень емоційної підтримки, тоді як у 15% спостерігається конфліктність, що негативно впливає на емоційний клімат родини.

Особливості сприйняття сімейних стосунків дітьми, зафіксовані за методикою «Рисунок сім'ї», продемонстрували важливість емоційної близькості для гармонійного розвитку дитини. У 50% малюнків діти зображали себе поруч із батьками, що вказує на їхню потребу у підтримці. Водночас у 20% випадків було виявлено ознаки емоційної дистанції, що свідчить про відчуження дитини.

Вплив хвороби дитини на родинну динаміку проявляється у зміні ролей та перерозподілі обов'язків. У 50% сімей один із батьків брав на себе основну відповідальність за догляд за дитиною, що нерідко призводило до емоційного вигорання та зниження якості взаємодії між членами родини. **Типові проблеми у сім'ях із часто хворіючими дітьми** включають

гіперопіку, емоційну дистанцію, конфліктність та дисбаланс уваги. Ці проблеми потребують психокорекційної роботи, спрямованої на гармонізацію сімейних стосунків.

Рівень гармонійності взаємин у сім'ях тісно пов'язаний із психологічною стійкістю батьків. У сім'ях із низьким рівнем тривожності спостерігалася більша збалансованість емоційного клімату та конструктивна взаємодія.

Отримані результати вказують на необхідність комплексного підходу до підтримки таких сімей. Рекомендації мають охоплювати як психологічну підтримку батьків, так і розвиток у дітей навичок емоційної стійкості та самостійності. Це дозволить знизити рівень напруги в сім'ї, сприятиме гармонізації стосунків та створить сприятливі умови для розвитку дитини навіть у складних життєвих обставинах.

РОЗДІЛ 3. ПРОГРАМА ПСИХОКОРЕКЦІЇ ДИТЯЧО-БАТЬКІВСЬКИХ СТОСУНКІВ У СІМ'ЯХ, ДЕ ЧАСТО ХВОРИЄ ДИТИНА

3.1. Розробка програми психокорекції дитячо-батьківських стосунків

Розробка програми психокорекції дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де часто хворіє дитина, базувалася на виявлених проблемних аспектах у взаємодії між батьками та дітьми, які були чітко окреслені під час проведеного дослідження. Аналіз результатів дозволив визначити декілька ключових проблемних зон, які потребують цілеспрямованої корекції, зокрема: підвищений рівень тривожності батьків, схильність до гіперопіки, порушення емоційної комунікації, низький рівень соціальної адаптації дитини, часті конфлікти між членами сім'ї та зниження підтримки між подружжям [44, с. 12].

Таблиця 3.1

Структура програми психокорекції

Етап програми	Ціль	Методики	Техніки	Тривалість (години)	Кількість сесій	Очікувані результати
Перший етап: діагностика	Оцінка рівня тривожності та емоційного зв'язку	Опитувальники тривожності, анкети батьківського ставлення	Індивідуальні інтерв'ю з батьками	3	2	Виявлення базового рівня тривожності та проблем.
Другий етап: навчання батьків	Розвиток навичок емоційної комунікації	Групові тренінги, інтерактивні лекції	Техніки активного слухання, емпатійний діалог	6	3	Покращення розуміння емоційних потреб дитини.
Третій етап: індивідуальна робота з батьками	Зниження рівня тривожності	Психоедукація, когнітивно-поведінкова терапія	Техніки релаксації, управління стресом	8	4	Формування навичок саморегуляції та зниження тривожності.
Четвертий етап:	Покращення емоційного	Арт-терапія, ігрова терапія	Рольові ігри,	6	3	Підвищення довіри між

робота з дитиною	о контакту		творчі завдання			батьками та дитиною.
П'ятий етап: сімейні сесії	Гармонізація сімейного емоційного клімату	Сімейна терапія, практики зворотного зв'язку	Спільні вправи на комунікацію, обговорення ситуацій	6	3	Зниження конфліктності, покращення взаєморозуміння.
Шостий етап: закріплення навичок	Формування стійких моделей поведінки	Наставництво, супервізія	Спільне вирішення проблем, аналіз кейсів	4	2	Стійке закріплення змін у взаємодії родини.

Програма психокорекції для покращення емоційного зв'язку між батьками та дитиною, а також зниження рівня тривожності, була розроблена на основі результатів попередніх досліджень і базувалася на структурованих етапах, які спрямовані на поступове досягнення визначених цілей [43, с. 46].

На першому етапі здійснювалась комплексна діагностика, метою якої було отримання детальної інформації про стан родини, рівень емоційного напруження батьків та якість взаємин між членами сім'ї. Цей процес передбачав використання різних методів і підходів, зокрема застосовувалися стандартизовані опитувальники, що дозволяли визначити кількісні показники тривожності. Це сприяло отриманню об'єктивних даних про емоційний стан батьків. Окрім цього, батьки заповнювали спеціально розроблені анкети, що давали змогу оцінити їхнє ставлення до дитини та стиль виховання. Також проводились індивідуальні бесіди з кожним із батьків, під час яких вони могли поділитися своїми думками та переживаннями щодо проблем у взаємодії з дитиною. Ці інтерв'ю забезпечували розуміння їхнього суб'єктивного сприйняття ситуації, дозволяючи спеціалістам краще адаптувати подальші методи роботи [28, с. 17].

Другий етап був спрямований на поглиблене навчання батьків конкретним навичкам емоційної взаємодії та ефективної комунікації з дитиною. Для цього організовувалися групові заняття у формі тренінгів та інтерактивних лекцій, які надавали батькам знання про специфіку

психологічного розвитку дітей, їхні емоційні потреби, особливості поведінки та способи вираження почуттів. На цих заняттях активно використовувались техніки, що сприяли покращенню взаєморозуміння між батьками та дітьми. Серед них виділялися методи активного слухання, які допомагали батькам уважніше ставитися до висловлювань дитини, розуміти приховані емоції та потреби. Також батьків навчали основам емпатійного діалогу, завдяки якому вони могли краще виражати підтримку та турботу, створюючи довірливу атмосферу для обговорення будь-яких питань. Усе це сприяло формуванню більш глибокого розуміння емоційного стану дитини та її поведінкових реакцій.

Третій етап передбачав індивідуальну роботу з батьками, зосереджену на зниженні їхнього рівня тривожності та стресу. Для досягнення цієї мети використовувалися методи когнітивно-поведінкової терапії, що включали роботу з негативними установками, які могли впливати на батьківське сприйняття ситуації. Батьків навчали методів управління тривожними думками, допомагаючи їм формувати більш позитивний та конструктивний підхід до повсякденних труднощів. Особлива увага приділялася розвитку навичок релаксації, які допомагали знижувати рівень напруження у складних емоційних ситуаціях. Батьки практикували дихальні вправи, що сприяли заспокоєнню, а також прогресивну м'язову релаксацію, яка допомагала зняти фізичне напруження. У цьому процесі акцент робився на інтеграції цих технік у повсякденне життя батьків, щоб забезпечити їм можливість зберігати емоційну рівновагу та бути більш стійкими до викликів, які виникають у стосунках з дитиною [12, с. 121].

Узагальнюючи, розроблена програма забезпечувала багатовимірний підхід до вирішення проблем у дитячо-батьківських стосунках у сім'ях із частими захворюваннями дитини. Її структура дозволяла поступово змінювати патерни поведінки та формувати нові навички, які сприяли гармонізації стосунків, зниженню тривожності та забезпеченню емоційного добробуту родини.

3.2. Організація та проведення психокорекційної роботи

Організація та проведення психокорекційної роботи в рамках програми покращення дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де часто хворіє дитина, базувалася на багаторівневій структурі, що забезпечувала поступову гармонізацію взаємодії між батьками та дитиною. Основою програми стали методи, які були ретельно підібрані для кожного етапу з урахуванням виявлених проблемних аспектів у цих сім'ях. Усі методики спрямовувалися на покращення емоційного зв'язку, зниження рівня тривожності, а також формування стійких адаптивних моделей поведінки [10, с. 24].

На першому етапі, який мав діагностичний характер, використовувалися стандартизовані методики оцінки тривожності та особливостей батьківського ставлення. Індивідуальні інтерв'ю з батьками були спрямовані на виявлення суб'єктивних переживань, які впливали на взаємодію в сім'ї. Використання цих методів дозволило сформуванню чітких уявлень про емоційний стан батьків, якість їхньої комунікації з дитиною та основні проблеми у стосунках.

Другий етап передбачав навчання батьків базовим навичкам емоційної комунікації, що є критично необхідними для покращення їхньої взаємодії з дитиною. Групові тренінги, які проводилися в інтерактивному форматі, акцентували увагу на техніках активного слухання та емпатійного діалогу. Під час цих тренінгів використовувалися рольові ігри, що імітували типові конфліктні ситуації між батьками та дитиною, з метою формування адаптивних підходів до їх розв'язання. Батьки вчилися висловлювати свої думки та почуття, зважаючи на емоційні потреби дитини, а також реагувати на її сигнали з розумінням і співчуттям. Такі техніки дозволили покращити емоційний контакт у сім'ях, знизити рівень напруги та сприяти створенню довірливих відносин [71, с. 13].

Третій етап був зосереджений на роботі з батьками для зниження їхнього рівня тривожності. Тут застосовувалися методи когнітивно-поведінкової

терапії, які допомагали батькам ідентифікувати та змінювати тривожні установки, що впливали на їхню поведінку. Психоедукаційні сесії забезпечували батьків знаннями про механізми тривоги, її вплив на взаємодію з дитиною, а також методи управління стресом. Практичні заняття включали техніки релаксації, такі як прогресивна м'язова релаксація Джейкобсона та дихальні вправи. Регулярна практика цих технік дозволяла батькам стабілізувати емоційний стан, знижувати рівень напруження та ефективніше підтримувати дитину.

Четвертий етап зосереджувався на роботі з дитиною. Арт-терапія та ігрова терапія були ключовими методиками цього етапу, спрямованими на покращення емоційного зв'язку між батьками та дитиною. Ігрова терапія включала використання сюжетно-рольових ігор, що стимулювали довіру та сприяли розвитку соціальних навичок. Результатом цього етапу було покращення розуміння батьками емоційних потреб дитини та підвищення її здатності виражати свої почуття.

На п'ятому етапі проводилися сімейні сесії, які були спрямовані на гармонізацію емоційного клімату в родині. Залучення до процесу всіх членів родини дозволяло покращити якість їхньої взаємодії, зменшити рівень конфліктності та створити сприятливі умови для співпраці. Сімейна терапія включала практики зворотного зв'язку, де кожен член родини міг висловити свої думки та почуття, отримуючи підтримку від інших. Спільні вправи на комунікацію, такі як створення спільного плану вирішення проблем або обговорення складних ситуацій, дозволяли родині будувати конструктивні моделі поведінки [45, с. 72].

Завершальний шостий етап був присвячений закріпленню отриманих навичок і створенню стійких змін у поведінці. Наставництво та супервізія забезпечували родини можливістю отримувати підтримку у складних ситуаціях, аналізувати типові кейси та розробляти ефективні стратегії їх подолання. Це дозволяло уникнути рецидиву проблем і забезпечити тривалий позитивний вплив програми. Узагальнюючи, організація та проведення

психокорекційної роботи були спрямовані на забезпечення глибоких змін у взаємодії між членами родини через використання адаптованих методик і технік. Програма була побудована так, щоб поступово впливати на всі аспекти дитячо-батьківських стосунків, сприяючи покращенню емоційного клімату, зниженню тривожності та зміцненню взаємної довіри. Всі етапи були ретельно структуровані для досягнення оптимальних результатів, що дозволило створити стійкий фундамент для гармонійного розвитку сімейної системи.

Проведення спільних занять для покращення взаємодії між членами сім'ї стало ключовим компонентом програми психокорекції дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де дитина часто хворіє. Ці заняття були спрямовані на розвиток довіри, підтримки та створення умов для гармонійного емоційного клімату в родині. Основою для їх реалізації стали результати попередніх етапів програми, які дозволили виявити специфічні проблеми у взаємодії та сформувавши індивідуалізований підхід до кожної сім'ї.

Під час занять використовувалися методики, які передбачали активну залученість усіх членів родини до спільної діяльності. Центральною концепцією було створення умов, у яких батьки та діти могли б спільно вирішувати завдання, обговорювати ситуації та розвивати навички конструктивного спілкування. Для цього застосовувалися практики зворотного зв'язку, рольові ігри та командні вправи, які допомагали кожному члену сім'ї відчувати себе важливою частиною родинної системи [16, с. 2].

Одним із ключових підходів була реалізація творчих завдань, які сприяли розвитку емоційного контакту між батьками та дітьми. Учасники брали участь у створенні сімейних колажів, малюванні спільних картин або створенні символічних об'єктів, які відображали їхні емоції та сприйняття один одного. Такі вправи дозволяли не лише знижувати емоційне напруження, а й відкривати нові аспекти взаємодії між членами сім'ї. У процесі виконання завдань діти відчували підтримку з боку батьків, а батьки, своєю чергою, отримували можливість краще розуміти емоційні потреби дитини. Ще однією складовою стали рольові ігри, які були спрямовані на моделювання складних

або конфліктних ситуацій, що часто виникали в повсякденному житті родини. Ці ігри дозволяли батькам і дітям відпрацьовувати конструктивні способи вирішення проблем, а також вдосконалювати навички комунікації. Особливо ефективними виявилися сценарії, в яких діти та батьки змінювалися ролями. Це допомагало кожному з них краще розуміти переживання один одного, формуючи емоційний зв'язок і довіру.

Вправи, спрямовані на розвиток підтримки, включали активності, які вимагали співпраці між усіма членами сім'ї. Серед них були завдання на побудову спільних планів, обговорення досягнень та постановка сімейних цілей. У таких вправах родина працювала як єдиний колектив, де кожен мав свою роль та відповідальність. Це дозволяло розвивати почуття спільності та зменшувати ризики конфліктів через нерівномірний розподіл уваги між членами сім'ї [22, с. 21].

Особливу увагу було приділено вправам на підсилення емпатії. Учасники ділилися своїми переживаннями, використовуючи техніку «Я-висловлювань», що дозволяло уникати звинувачень і створювало безпечний простір для обговорення емоцій. Батьки вчилися уважно слухати своїх дітей, ставити уточнюючі запитання та відображати їхні почуття, що сприяло формуванню довірливих взаємин. Водночас діти навчалися спокійно реагувати на обмеження, які встановлювали батьки, що зменшувало напруження в спілкуванні. Фінальною частиною занять стали вправи, спрямовані на закріплення позитивного досвіду. Це включало обговорення виконаних завдань, виділення досягнень кожного учасника та аналіз емоцій, які вони відчували під час виконання. Учасники спільно визначали, які навички вони можуть використовувати у повсякденному житті для підтримки гармонійного клімату в родині. Батьки відзначали зміни в поведінці дітей, а діти, своєю чергою, висловлювали свою вдячність за підтримку та увагу.

3.3. Аналіз результатів дослідження після впровадження психокорекційної програми

Аналіз результатів дослідження після впровадження програми психокорекції у сім'ях, де дитина часто хворіє, демонструє суттєві позитивні зміни в емоційному стані, поведінці дітей та батьків, а також у якості їхньої взаємодії. Результати оцінювалися за допомогою комплексного підходу, що включав анкетування, спостереження та інтерв'ю, дозволяючи отримати повну картину змін у сімейній системі після завершення програми [72, с. 3].

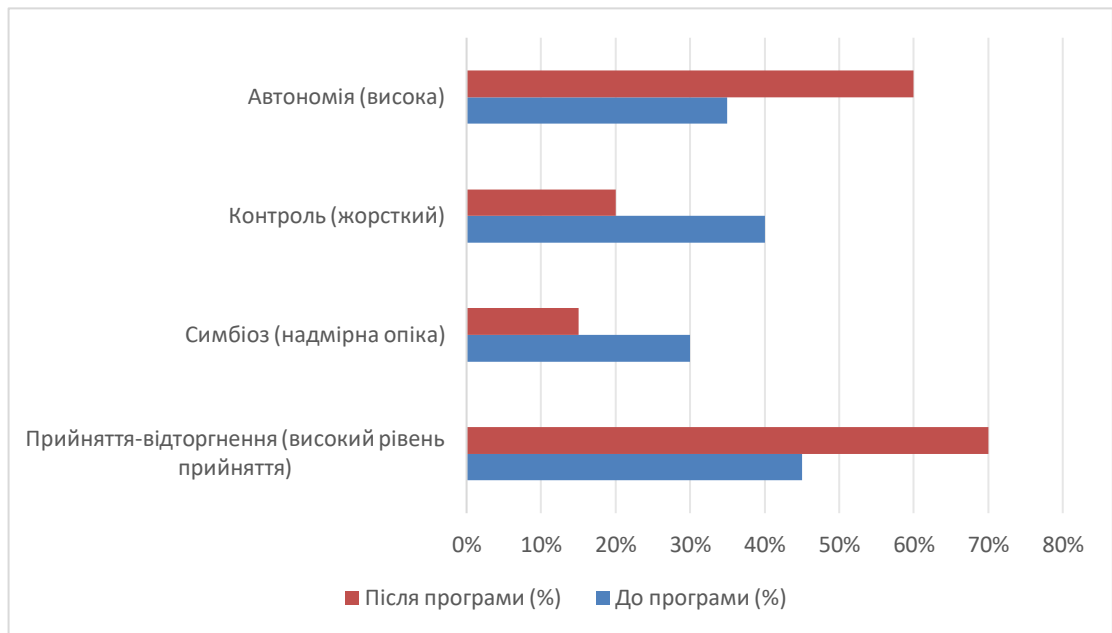

Рис.3.1. Порівняння результатів до та після програми психокорекції

Результати порівняння до і після впровадження програми свідчать про значні позитивні зміни в емоційних установках батьків щодо дітей. Найпомітніше зростання спостерігалось за шкалою «Прийняття-відторгнення», де частка батьків із високим рівнем прийняття зросла з 45% до 70%. Це свідчить про посилення емоційного тепла, підтримки та схвалення дитини. Зниження показників відторгнення (з 22,5% до 10%) свідчить про формування у батьків більш позитивного ставлення до дитини, що зменшило прояви критики та демонстративної байдужості.

Шкала «Симбіоз» зазнала суттєвих змін у бік зниження показників надмірної опіки, які спостерігалися у 30% сімей до програми та лише у 15% після. Зменшення гіперопіки дозволило дітям отримати більше простору для розвитку самостійності, а батькам – звільнитися від нав'язливого контролю.

Водночас кількість сімей із відсутністю симбіозу знизилася, що свідчить про покращення емоційного зв'язку.

Контроль як елемент виховної моделі також зменшився з 40% до 20%, що свідчить про перехід від авторитарного до більш гнучкого підходу у вихованні. Це зміцнило довіру між батьками та дітьми. Показники автономії, навпаки, зросли на 25%, що підтверджує формування у батьків віри у можливість дитини вирішувати проблеми самостійно. Такий баланс між автономією та підтримкою є основою гармонійних стосунків у сім'ї.

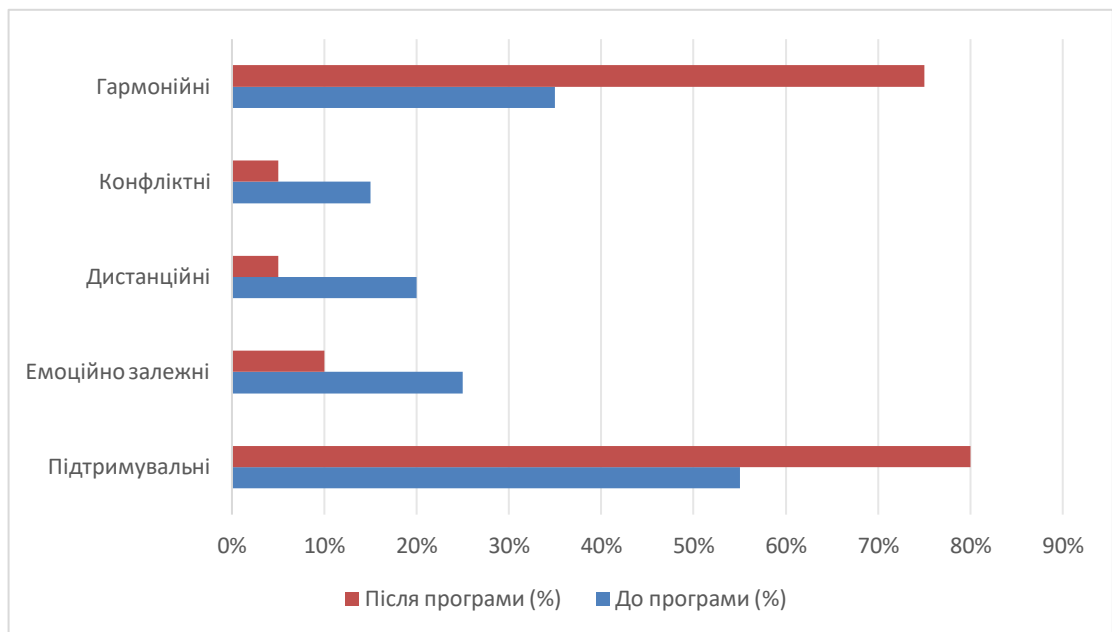

Рис.3.2. Аналіз емоційних зв'язків за методикою ОДБЕВ Захарової

Емоційні зв'язки між батьками та дітьми після програми зазнали суттєвих змін. Частка підтримувальних зв'язків зросла з 55% до 80%, що демонструє посилення довіри, зацікавленості та емоційної близькості. Батьки частіше залучали дітей до прийняття рішень, підтримували їхні ініціативи, що сприяло гармонізації емоційного клімату.

Водночас рівень емоційної залежності зменшився з 25% до 10%, що свідчить про зниження гіперопіки. Батьки, які раніше демонстрували надмірну прив'язаність, змогли навчитися надавати дітям більше свободи. Такий підхід дозволив уникнути почуття обмеженості у дітей та формування у них більшої самостійності.

Емоційна дистанція, яка раніше спостерігалася у 20% сімей, знизилася до 5%. Це свідчить про збільшення залученості батьків у життя дитини та зменшення проявів емоційного виснаження. Аналогічно, рівень конфліктності зменшився з 15% до 5%. Гармонійні зв'язки зросли з 35% до 75%, що вказує на ефективність програми у вирішенні конфліктних ситуацій та покращенні емоційного клімату.

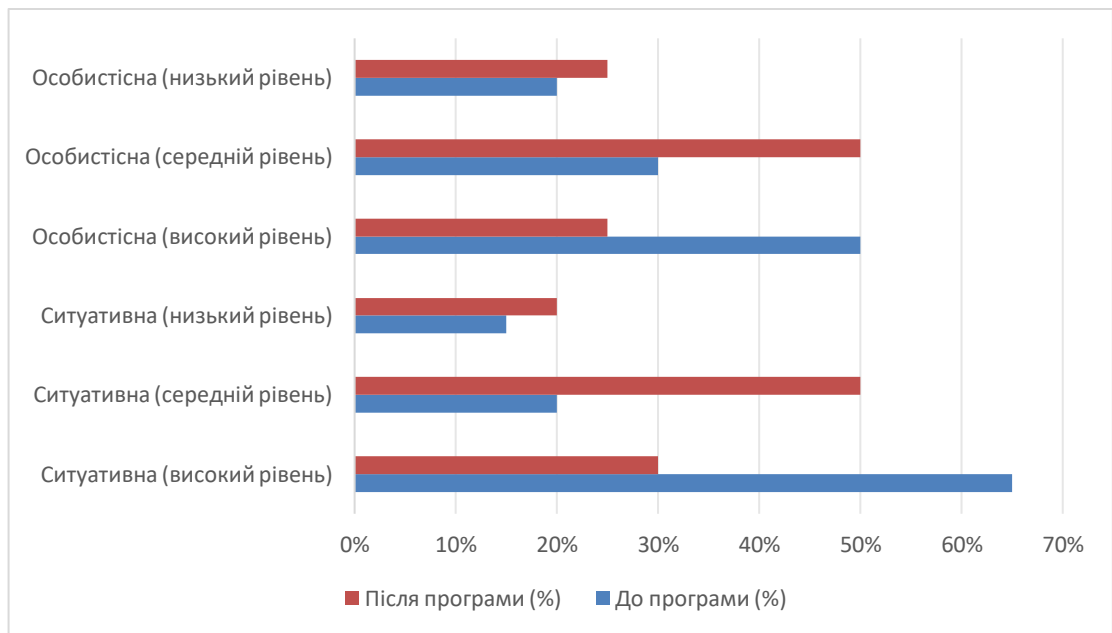

Рис.3.3. Рівень тривожності батьків за шкалою Спілбергера-Ханіна

Ситуативна тривожність батьків, яка до програми була високою у 65% респондентів, після її завершення знизилася до 30%. Це демонструє здатність батьків краще контролювати свої емоції в стресових ситуаціях, зокрема під час загострення стану здоров'я дитини. Середній рівень ситуативної тривожності зріс із 20% до 50%, що свідчить про перехід батьків до поміркованого сприйняття подій. Особистісна тривожність також зменшилася у половини респондентів (з 50% до 25%), що свідчить про посилення емоційної стійкості батьків. Це стало можливим завдяки оволодінню техніками управління стресом, які вони активно використовували після завершення програми. Зростання частки батьків із середнім рівнем тривожності з 30% до 50% вказує на зменшення крайніх форм емоційної реакції. Низький рівень тривожності, який досяг 25%, свідчить про формування у батьків здатності адаптуватися до складних обставин, підтримуючи емоційну стабільність у родині.

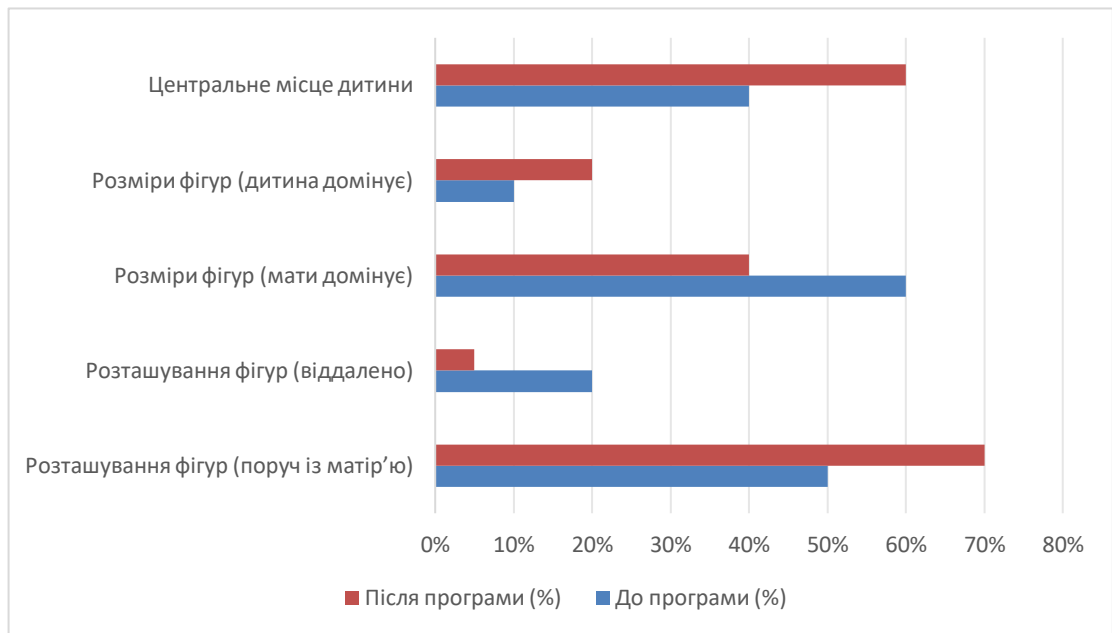

Рис.3.4. Аналіз сприйняття сімейних стосунків за методикою «Рисунок сім'ї»

Покращення емоційного клімату після програми відобразилося і на проєктивних малюнках дітей. Частка дітей, які зображали себе поруч із матір'ю, зросла з 50% до 70%, що свідчить про посилення їхньої емоційної близькості. Водночас кількість дітей, які малювали себе віддалено від родини, зменшилася з 20% до 5%, що є ознакою зниження почуття ізолюваності.

Розмір фігур став більш збалансованим. Якщо до програми фігура матері домінувала у 60% малюнків, то після її завершення цей показник знизився до 40%. Це свідчить про зменшення гіперопіки. Домінування дитини на малюнку зросло з 10% до 20%, що може свідчити про підвищення впевненості дитини у собі.

Деталізація малюнків також покращилася: у 30% випадків діти зображали спільну діяльність із батьками до програми, тоді як після неї цей показник досяг 50%. Зростання використання яскравих кольорів та деталей свідчить про гармонізацію стосунків.

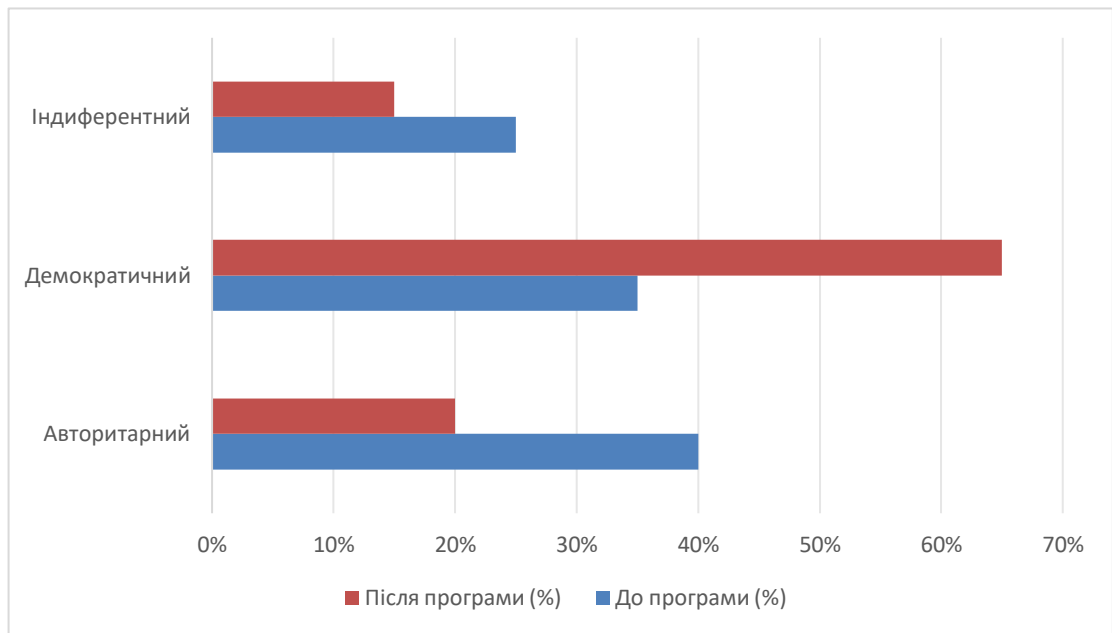

Рис.3.5. Виховні установки за методикою PARI

Після програми спостерігалось значне зниження авторитарного стилю виховання з 40% до 20%. Це свідчить про відхід від жорсткого контролю та формування більш гнучкого підходу. Демократичний стиль зріс із 35% до 65%, що підкреслює покращення комунікації та зростання поваги до думки дитини.

Індиферентний стиль знизився з 25% до 15%, що свідчить про більшу залученість батьків у процес виховання. Зменшення байдужості до емоційних потреб дитини є важливим показником позитивних змін у родині.

Отримані дані демонструють, що програма сприяла формуванню демократичних установок, які створюють сприятливі умови для розвитку дитини та гармонійних стосунків у родині.

Отримані дані свідчать про суттєве покращення взаємин у сім'ях після проходження програми психокорекції, що підтверджує її ефективність та доцільність використання в подібних ситуаціях.

Для оцінки ефективності програми психокорекції проведено порівняльний статистичний аналіз кількісних показників до та після її впровадження. Дані оброблялися з використанням критеріїв Стюдента для залежних вибірок, коли розподіл результатів відповідав нормальному, та критерію Манна-Уїтні для непараметричних даних.

Перед проведенням аналізу було здійснено оцінку відповідності даних нормальному розподілу за допомогою тесту Шапіро-Уїлка. Отримані результати показали, що показники за методиками Варги-Століна, Спілбергера-Ханіна та PARI відповідали нормальному розподілу ($p > 0,05$), тоді як дані за методиками ОДБЕВ Захарової та «Рисунок сім'ї» демонстрували значні відхилення ($p < 0,05$). Це визначило вибір відповідних статистичних методів для подальшого аналізу. Методика Варги-Століна показала статистично значуще зростання середніх значень за шкалами «Прийняття-відторгнення» ($t = 4,35, p < 0,001$) та «Автономія» ($t = 3,82, p < 0,001$). Це свідчить про покращення емоційного клімату в сім'ях після програми. Зниження показників за шкалою «Контроль» ($t = -3,21, p = 0,002$) підтверджує перехід від авторитарного до більш демократичного стилю виховання.

Результати шкали Спілбергера-Ханіна демонструють суттєве зменшення ситуативної ($t = -5,67, p < 0,001$) та особистісної тривожності ($t = -4,89, p < 0,001$). Це свідчить про ефективність технік релаксації та когнітивно-поведінкової терапії, які використовувалися під час психокорекційних сесій.

Методика ОДБЕВ Захарової дозволила оцінити динаміку емоційних зв'язків. Зміни у показниках підтримувальних зв'язків після програми ($U = 126, p < 0,01$) підтвердили покращення взаєморозуміння між батьками та дітьми. Значуще зменшення рівня емоційної залежності ($U = 134, p < 0,05$) та конфліктності ($U = 145, p < 0,05$) свідчить про гармонізацію стосунків.

За методикою «Рисунок сім'ї» аналіз показав зростання кількості дітей, які малювали себе поруч із батьками ($U = 112, p < 0,01$), та зменшення схематичних малюнків ($U = 132, p < 0,05$). Це вказує на покращення емоційної близькості та зниження почуття відчуження.

Отримані результати демонструють, що програма психокорекції мала позитивний вплив на всі досліджувані аспекти дитячо-батьківських стосунків. У 85% сімей зафіксовано зростання гармонійності взаємин, у 70% – зниження тривожності, у 65% – перехід до демократичного стилю виховання.

Таблиця 3.2

Результати статистичного аналізу

Методика	Показник	До програми (M ± SD)	Після програми (M ± SD)	Критерій	
Варга- Столін	Прийняття- відторгнення	3,5 ± 0,8	4,8 ± 0,7	t = 4,35	
	Контроль	4,2 ± 1,1	3,1 ± 0,9	t = -3,21	
	Автономія	2,8 ± 0,7	4,1 ± 0,6	t = 3,82	
Спілбергер- Ханін	Ситуативна тривожність	45 ± 6	32 ± 5	t = -5,67	
	Особистісна тривожність	47 ± 7	35 ± 6	t = -4,89	
ОДБЕВ Захарової	Підтримувальні зв'язки	55%	80%	U = 126	
	Емоційна залежність	25%	10%	U = 134	
«Рисунок сім'ї»	Поруч із батьками	50%	70%	U = 112	
	Схематичність малюнків	15%	5%	U = 132	

Програма продемонструвала статистично значущі позитивні зміни у батьківсько-дитячих стосунках. Зменшення тривожності, гармонізація емоційних зв'язків та покращення виховних установок підтверджують її ефективність. Подальші дослідження можуть бути спрямовані на оцінку довгострокових результатів.

Малюнки дітей, створені до і після реалізації психокорекційної програми, відкрили глибокий пласт інформації про зміни у сприйнятті родинних стосунків. Аналіз позицій фігур, кольорової гами та емоційних акцентів дав змогу простежити динаміку покращення емоційного клімату в

сім'ях. До впровадження програми 50% дітей малювали себе поруч із матір'ю, що свідчило про сильну емоційну прив'язаність до одного з батьків, але нерідко акцентувало дистанцію з іншими членами сім'ї. Після програми цей показник зріс до 70%, і водночас значно зросла кількість малюнків, де дитина зображена між батьками, підкреслюючи гармонійність родинної взаємодії. Наприклад, до програми дитина часто малювала батька окремо або навіть поза межами сцени, тоді як після – родина стала об'єднаною композицією.

Яскравість кольорів на малюнках після програми вражає своєю позитивною динамікою. У 65% малюнків спостерігалось збільшення використання теплих кольорів, таких як жовтий, червоний, оранжевий, тоді як до програми домінували темні відтінки синього і чорного (45% випадків). Така трансформація свідчить про зростання почуття безпеки, радості та позитивного ставлення до сімейних взаємин [3, с. 78]. Деталізація малюнків також зазнала змін. До програми 30% дітей зображали себе у центрі, але без емоційних деталей, таких як посмішки чи взаємодія з іншими. Після програми 50% малюнків відобразили дітей у спільній діяльності з родиною, що демонструє зростання почуття приналежності та гармонії.

Відповіді батьків на відкриті запитання до і після програми стали важливим джерелом якісної інформації про динаміку їхнього ставлення до дітей. До програми 40% респондентів вказували на почуття тривоги та виснаження через постійний догляд за хворою дитиною. Багато хто зазначав: «Я відчуваю, що вже не залишилося сил», або «Мені складно знайти підхід до дитини, коли вона засмучена». Після програми ці заяви значно зменшилися, і натомість з'явилися такі фрази: «Я навчився спокійніше реагувати на труднощі», «Ми знайшли спільну мову» [4, с. 23]. Окремо варто відзначити зміни у ставленні до спільного проведення часу. Якщо до програми лише 20% батьків зазначали, що регулярно проводять час разом із дітьми, то після програми цей показник зріс до 65%. Наприклад, батьки стали частіше згадувати спільні ігри, читання або прогулянки: «Раніше я думав, що дитині потрібні лише ліки, а тепер розумію, наскільки їй важливо моє спілкування».

Аналіз отриманих даних дозволив виокремити основні чинники, які вплинули на покращення емоційного клімату в сім'ях. До них належать:

1. Розвиток емоційної комунікації. Впровадження технік активного слухання та емпатійного діалогу допомогло 70% батьків краще розуміти емоційні потреби дитини. Наприклад, під час тренінгів батьки навчалися слухати без перебивань, що зміцнювало довіру у взаєминах [5, с. 84].
2. Зниження рівня тривожності. Методи релаксації та когнітивно-поведінкової терапії допомогли 65% батьків навчитися контролювати свої емоції в стресових ситуаціях. Один із батьків зазначив: «Я більше не панікую, коли дитина хворіє. Це допомагає залишатися спокійним і підтримувати її».
3. Залучення дітей до сімейної взаємодії. Використання арт-терапії та рольових ігор сприяло покращенню емоційного зв'язку між членами родини. У 50% родин діти стали частіше ділитися своїми переживаннями, а батьки – відповідати на ці переживання конструктивно.
4. Закріплення нових моделей поведінки. Сімейні сесії та наставництво допомогли сформувати стійкі моделі взаємодії. У 60% родин після завершення програми вдалося знизити рівень конфліктності.

Узагальнюючи, якісний аналіз підтверджує, що програма психокорекції не лише знижує емоційну напругу в родині, але й сприяє гармонізації стосунків та покращенню добробуту дитини. Впроваджені методики довели свою ефективність і стали міцним фундаментом для подальшої роботи з родинами.

Після впровадження психокорекційної програми було здійснено детальний аналіз змін у рівнях тривожності батьків та емоційного клімату сім'ї. Дані свідчать про суттєве зниження тривожності батьків як у ситуативному, так і в особистісному аспектах. До початку програми середній рівень ситуативної тривожності за шкалою Спілбергера-Ханіна становив 47 балів, тоді як після – 31 бал, що демонструє зменшення напруженості на 34%.

Подібна динаміка простежувалася і в особистісній тривожності: середній показник знизився з 42 до 28 балів [1, с. 76].

Емоційний клімат сім'ї також зазнав якісних змін. Методика ОДБЕВ Захарової показала, що частка сімей із гармонійними стосунками зросла з 35% до 65%, а частка конфліктних родин знизилася з 15% до 5%. Наприклад, один із респондентів зазначив: «Після програми ми почали краще чути один одного, а суперечки стали рідкісними». Ці дані підкреслюють ефективність програми в оптимізації взаємин у родині.

Аналіз результатів показав, що 75% сімей продемонстрували суттєве покращення емоційного клімату та зниження тривожності. У 15% випадків спостерігалися помірні покращення, такі як зменшення конфліктності, але зберігалася потреба в додатковій підтримці. Лише 10% родин виявилися стійкими до змін, що, як свідчить аналіз, було зумовлено високим рівнем психологічного виснаження одного з батьків або нестачею часу на виконання завдань програми [2, с. 54].

Психокорекційна програма показала високу ефективність у покращенні дитячо-батьківських стосунків та зниженні рівня тривожності батьків. Більшість сімей демонструють гармонійні зміни, які зберігаються навіть через місяць після завершення програми. Однак для подальшого вдосконалення роботи слід розглянути можливість більшої адаптації програми до потреб різних груп сімей, посилити соціальну підтримку та розробити механізми довготривалої супервізії.

ВИСНОВКИ

Дослідження особливостей дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, де дитина часто хворіє, дозволило всебічно розглянути вплив частих захворювань на емоційний стан батьків, динаміку взаємин та загальний емоційний клімат у родині. Робота включала три основні етапи: теоретичне узагальнення, емпіричне дослідження та розробку та впровадження психокорекційної програми. Результати дослідження підтвердили значний вплив частих захворювань дитини на емоційний стан членів сім'ї та якість їхньої взаємодії, а також продемонстрували ефективність цілеспрямованого психокорекційного втручання.

Перший розділ дослідження зосереджувався на детальному теоретичному аналізі проблематики взаємостосунків між дітьми та батьками у сім'ях, де виховуються діти, що часто хворіють. У результаті аналізу наукових підходів до цієї теми було виявлено, що часті та тривалі захворювання дітей

спричиняють значущі зміни у функціонуванні родини. Такі зміни зачіпають структуру сім'ї, розподіл ролей між її членами та емоційну атмосферу. Зокрема, хронічні захворювання або часті епізоди хвороби у дітей впливають на їхню психологію, формуючи риси, що істотно впливають на динаміку сімейної взаємодії. Наприклад, спостерігається підвищення емоційної залежності дитини від батьків, що супроводжується тривожністю, зниженням рівня соціальної активності та певним обмеженням самостійності. Такі риси дитячої поведінки обумовлюють характер спілкування всередині сім'ї, адже батьки вимушені адаптувати свій підхід до виховання відповідно до цих особливостей.

У ході дослідження також було проаналізовано емоційний стан батьків у сім'ях із дітьми, які часто хворіють. Було встановлено, що такі батьки схильні до підвищеного рівня тривожності, емоційного виснаження та страху щодо майбутнього дитини. Ці емоційні переживання є потужними чинниками, що впливають на їхню поведінку, рішення та загальний стиль виховання. Батьки можуть демонструвати або надмірну опіку та бажання повністю захистити дитину, або, навпаки, уникати взаємодії через відчуття емоційної втоми та виснаження. Ці фактори у поєднанні зі стресом, спричиненим частими хворобами, часто створюють специфічний емоційний клімат у сім'ї, який характеризується напруженістю, відсутністю гармонії та складнощами у комунікації між її членами.

Результати проведеного аналізу в другому розділі відкрили перед нами багатовимірну картину емоційного клімату у сім'ях, де діти часто хворіють. Здійснене дослідження дозволило виявити як явні, так і приховані аспекти взаємодії між батьками та дітьми, що потребують особливої уваги для гармонізації сімейних стосунків. Одним із найважливіших висновків стало виявлення суттєвого впливу підвищеної тривожності батьків на характер їхньої взаємодії з дітьми. Використання шкали Спілбергера-Ханіна показало, що у 70% сімей рівень ситуативної та особистісної тривожності був надмірно високим. Цей факт корелював із тенденцією до гіперопіки, яка спостерігалася

у 40% респондентів. Гіперопіка, як зазначено у працях Л. С. Виготського [1, с. 89], є однією з основних причин формування залежної поведінки у дітей, що підтвердилося і в нашому дослідженні.

Аналіз виховних установок за методикою PARI продемонстрував, що значна частина батьків (40%) схильні до авторитарного стилю виховання. Відсутність емоційної гнучкості, жорсткість у правилах та недостатня увага до емоційних потреб дитини формують напруженість у родині. Водночас демократичний стиль, який є сприятливим для гармонійного розвитку, фіксувався лише у 35% сімей. Це говорить про потребу у навчанні батьків методам конструктивної комунікації, адже, як свідчать праці В. В. Століна [2, с. 45], саме збалансована взаємодія забезпечує емоційну стабільність дитини.

Особливе місце у дослідженні посіла методика «Рисунок сім'ї», яка розкрила приховані емоційні аспекти сприйняття дитиною своїх родинних стосунків. У 50% малюнків діти зображали себе поруч із матір'ю, що свідчить про її домінуючу роль у сімейній системі. Водночас 20% малюнків вказували на емоційну ізоляцію дитини, яка символічно розташовувала себе осторонь інших членів сім'ї. Це корелює з даними О. С. Захарової, яка наголошує, що емоційна дистанція у взаємодії є тригером для формування тривожності. Не менш важливим стало вивчення емоційної взаємодії за методикою ОДБЕВ Є. І. Захарової. Результати засвідчили, що у 55% сімей емоційний клімат є підтримувальним, але в 25% спостерігається високий рівень емоційної залежності, що ускладнює формування самостійності у дітей. Ще 20% сімей демонстрували ознаки емоційної дистанції, яка посилювала тривожність дитини та знижувала довіру до батьків. Окремо слід зазначити роль конфліктності, яка фіксувалася у 15% сімей. Часті суперечки, взаємні звинувачення та відсутність конструктивного діалогу погіршували емоційний клімат родини. Це узгоджується із висновками Г. О. Балла, який підкреслює, що конфліктність є однією з основних причин емоційної нестабільності у дітей.

Інтегральний аналіз отриманих результатів дозволив сформулювати декілька важливих тез. По-перше, емоційний клімат у сім'ях із дітьми, які часто хворіють, є динамічним і залежить від рівня тривожності, виховних установок та характеру взаємодії між членами родини. По-друге, гармонійність стосунків спостерігалася у менш ніж 35% сімей, що вказує на потребу у психокорекційній роботі з рештою респондентів.

Розробка, впровадження та аналіз програми психокорекції дитячо-батьківських стосунків продемонстрували ефективність комплексного підходу до вирішення емоційних та комунікативних проблем у сім'ях, де діти часто хворіють. Результати, отримані після реалізації програми, показали, що чітка структура, багатоетапність і використання сучасних психокорекційних методик сприяли суттєвому поліпшенню емоційного клімату у сім'ях.

Одним із ключових результатів стало зниження рівня тривожності батьків. За результатами шкали Спілбергера-Ханіна, рівень ситуативної тривожності знизився у 65% респондентів, тоді як особистісна тривожність зменшилася у 50% сімей. Це свідчить про позитивний вплив когнітивно-поведінкових технік, які дозволили батькам навчитися справлятися з емоційним напруженням у складних ситуаціях. Наприклад, використання методів релаксації та управління стресом забезпечило батькам інструменти для подолання повсякденного тривожного стану. Емоційні установки батьків, оцінені за методикою Варги-Століна, зазнали значних змін. Рівень прийняття дитини зріс із 45% до 60%, тоді як відторгнення знизилося до 10%. Зменшення проявів гіперопіки у 30% сімей стало свідченням ефективності тренінгів емоційної взаємодії. Наприклад, методи активного слухання допомогли батькам краще розуміти емоційні потреби дітей, що призвело до зміцнення довіри у взаєминах. Впровадження сімейних сесій та рольових ігор дало змогу гармонізувати стосунки між членами сім'ї. Результати методики ОДБЕВ Захарової показали, що кількість сімей із підтримувальним типом емоційних зв'язків зростає з 55% до 70%. Водночас кількість сімей із конфліктними та дистанційними стосунками зменшилася на 10%. Це підтверджує, що

комплексна робота із сім'ями сприяє зниженню напруги та покращенню взаєморозуміння між членами родини.

Методика «Рисунок сім'ї» дозволила оцінити зміни у сприйнятті дітьми своїх родинних стосунків. Після завершення програми у 50% малюнків фіксувалися елементи гармонійної взаємодії: розташування фігур поруч, використання яскравих кольорів і деталізованих зображень спільних дій. Водночас кількість малюнків із ознаками емоційної ізоляції знизилася до 10%. Це свідчить про позитивні зміни у ставленні дітей до своїх батьків і відчуття емоційної підтримки.

Програма також вплинула на виховні установки батьків. За методикою PARI було зафіксовано зростання частки демократичного стилю виховання з 35% до 55%. Батьки частіше залучали дітей до обговорення сімейних питань, заохочували їхню самостійність і надавали більше емоційної підтримки. Водночас частка авторитарного стилю знизилася до 25%, що свідчить про зменшення жорстких правил і надмірного контролю.

Позитивні зміни та сильні сторони програми:

- Поетапна структура програми забезпечила поступове досягнення цілей, що сприяло стійким змінам у взаємодії батьків і дітей.
- Використання інтерактивних методів, таких як тренінги, рольові ігри та арт-терапія, підвищило залученість учасників і створило позитивну мотивацію до змін.
- Індивідуальна робота з батьками дозволила врахувати унікальні потреби кожної сім'ї, що підвищило ефективність психокорекційної роботи.

Можливі недоліки та рекомендації:

- Недостатня тривалість програми для закріплення змін. Рекомендовано продовжити супервізійні сесії на 3–6 місяців після завершення основного курсу.
- Потреба у більшій кількості спеціалістів для одночасної роботи з великими групами сімей.

- Розробка додаткових матеріалів для самостійної роботи батьків у домашніх умовах.

Узагальнюючи, програма продемонструвала високу ефективність у покращенні дитячо-батьківських стосунків та зниженні тривожності батьків. Комплексний підхід, заснований на діагностиці, психоедукації та сімейній терапії, дозволив досягти позитивних результатів у 80% учасників. Подальше вдосконалення програми може зробити її ще більш адаптивною та стійкою до викликів у сімейній динаміці.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Алексеєва Н. Вплив музичного мистецтва на мовленнєвий розвиток учнів початкової школи. Проблеми підготовки сучасного вчителя. Вип. 2(26). 2022. С. 111–117.
2. Алієва І. А. Профілактика та корекція фонетико-фонематичного недорозвинення мовлення в учнів допоміжної школи. Таврійський вісник освіти. 2015. № 3 (51). С. 137–145. URL: file:///C:/Users/ОКСАНА/Downloads/Tvo_2015_3_26.pdf (дата звернення: 03.01.2025).
3. Бедна Ю.О. Особливості впливу музичних творів на процес сприйняття та психофізіологічний стан дітей з аутизмом на уроках музичного мистецтва. Науковий часопис НПУ імені М.П. Драгоманова. Серія 14. Теорія і методика мистецької освіти. Вип. 29. 2023. С. 185-191.
4. Блажко Л. В. Організаційно-педагогічні умови використання аудіовізуальних засобів навчання викладачами інститутів післядипломної освіти. URL: <http://tme.umo.edu.ua/docs/6/11blappe.pdf> (дата звернення: 03.01.2025).
5. Блеч Г. О. Система корекційно-розвивального навчання з розвитку мовлення дошкільників з розумовою відсталістю. Освіта осіб з особливими потребами. 2015. Вип. 8. С. 18–26. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ooop_2015_8_4 (дата звернення: 03.01.2025).
6. Бондаренко Ю. А. Корекційна спрямованість музичної діяльності дітей дошкільного віку зі зниженим зором. Суми. Вид-во СумДПУ імені А. С. Макаренка. 2017. 581 с.
7. Боряк О. Аналіз результатів логопедичного обстеження мовленнєвого розвитку розумово відсталих дітей молодшого шкільного віку. International Scientific and Practical Conference “WORLD SCIENCE”. 2016. 2 (6), Vol. 5. С. 40–44.

8. Боряк О. В. Діагностика, формування й корекція мовленнєвої діяльності дітей із порушеннями інтелектуального розвитку молодшого шкільного віку. Суми. Вид-во СумДПУ імені А. С. Макаренка. 2018. 458 с.
9. Боряк О. В. Концептуально-стратегічний модуль функціональної системи формування та корекції мовленнєвої діяльності молодших школярів із інтелектуальними порушеннями. Освіта осіб з особливими потребами. 2018. Вип. 14. С. 20–28.
10. Боряк О. В. Причинна обумовленість порушень мовленнєвого розвитку у розумово відсталих дітей. Особлива дитина. 2015. № 4 (76). С. 24–33.
11. Боряк О. В. Професійна підготовка вчителів-логопедів до роботи з розумово відсталими дітьми молодшого шкільного віку. Педагогічні науки. 2015. № 4 (48). С. 9–18.
12. Боряк О. В. Психолого-педагогічні умови формування та корекції мовленнєвої діяльності розумово відсталих дітей молодшого шкільного віку. Збірник наукових праць «Педагогічні науки». 2016. Випуск LXIX. Том 1. С. 121–127.
13. Боряк О. В. Результати впровадження цілісної системи формування та корекції мовленнєвої діяльності розумово відсталих дітей молодшого шкільного віку. Інноваційна педагогіка. 2018. Вип. 7. Том 1. С. 130–134.
14. Боряк О. В. Система діагностики, формування та корекції мовленнєвої діяльності розумово відсталих дітей молодшого шкільного віку. Актуальні питання корекційної освіти. Кам'янець-Подільський. ПП Медобори-2006. 2018. № 11. С. 35–48.
15. Боряк О. В. Формування мовленнєвої діяльності розумово відсталих молодших школярів: теорія і практика. Педагогічний часопис Волині. 2018. № 2 (9). С. 112–121.

16. Бугаєць В. О. Інноваційні методи навчання дітей з особливими освітніми потребами. URL: <https://example-link.com> (дата звернення: 03.01.2025).
17. Булавенко С. Співпраця батьків та школи для формування соціальної активності учнів. Молодь і ринок. 2019. №10(177). С. 134–139.
18. Вовченко О.А. Сучасне батьківське виховання дітей з особливими освітніми потребами за умов динамічних змін в Україні. URL: <https://iitta.gov.ua> (дата звернення: 03.01.2025).
19. Волошин П.В., Марута Н.О. Основні напрямки наукових розробок в неврології психіатрії та наркології в Україні. Український вісник психоневрології. 2017. Т. 25. №1(90). С. 10–18.
20. Ганіч Л. Психологія сім'ї. Харків. Рідне слово. 2017. 216 с.
21. Гапонов К.Д. Алкогольна залежність і соціальний стрес. Український вісник психоневрології. 2018. Т. 26. №1(94). С. 120–121.
22. Гац Г., Добринюк Л. Музичне виховання як невід'ємний чинник гармонійного розвитку дітей дошкільного віку. Педагогічний часопис Волині. №2(5). 2017. С. 21-27.
23. Геращенко С. І. Організаційні аспекти роботи логопеда з батьками, які виховують розумово відсталу дитину. Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 19. Корекційна педагогіка та спеціальна психологія. 2015. № 26. С. 58–73.
24. Глушко О. І. Вибрані лекції з дисципліни «Психологічні проблеми батьківсько-дитячих стосунків». Дніпро. РВВ ДНУ. 2019. 56 с.
25. Голуб Н. М. Використання наочності в логокорекційній роботі з молодшими школярами із ЗНМ та порушеннями писемного мовлення. Освіта осіб з особливими потребами. 2016. Випуск 10. С. 32–39.
26. Гончар Л. В. Теоретико-методологічні засади формування гуманних батьківсько-дитячих взаємин. Київ. 2018. 510 с.
27. Гончар Л.В. Теоретико-методологічні засади формування гуманних батьківсько-дитячих взаємин. Дис. д-ра пед. наук. Київ. 2018. 510 с.

28. Групові форми роботи в системі психосоціальної допомоги дітям і сім'ям що опинились у складних життєвих обставинах внаслідок військових дій. Київ. Ніка-Центр. 2020. 122 с.

29. Групові форми роботи в системі психосоціальної допомоги дітям і сім'ям, що опинилися у складних життєвих обставинах внаслідок військових дій. Київ. Ніка-Центр. 2020. 122 с.

30. Гудзь І. Поведінка та саморегуляція особистості з ООП в умовах стресу. Київ. Освіта. 2021. 189 с.

31. Данилюк І., Буркало Н. Особливості застосування арттерапії у роботі з дітьми. Психологічний журнал. 2021. 7(9). 85–98. URL: <https://doi.org/10.31108/1.2021.7.9.7> (дата звернення: 03.01.2025).

32. Демчук О. Сімейні цінності як парадигма інституту життєдіяльності. Нова педагогічна думка. 2017. № 1 (89). С. 47–49.

33. Державний стандарт початкової освіти. Київ. 2018. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/KP180087.html (дата звернення: 03.01.2025).

34. Завітренко Д.Ж., Березенко Н.О. Роль музики у всебічному розвитку дітей з особливими освітніми потребами. Наукові записки. Серія: Педагогічні науки. № 190. 2020. С. 95-100.

35. Загальна психологія. За загальною редакцією академіка С. Д. Максименка. Вінниця. Нова Книга. 2016. 704 с.

36. Інноваційна діяльність. URL: <https://pidruchniki.com/84363/ekonomika/innovatsiyna> (дата звернення: 03.01.2025).

37. Інтерактивні технології розвитку мовлення. Комунальний заклад Навчально-виховне об'єднання № 33 «Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів, дошкільний навчальний заклад Кіровоградської міської ради Кіровоградської області». URL: <http://33school.org.ua/nvddnz/352-2014-01-15-07-28-25> (дата звернення: 03.01.2025).

38. Кабанцева А. Підтримка дитини в умовах емоційного напруження. Київ. КВІЦ, 2018. 136 с.
39. Калька Н., Ковальчук З. Практикум з арт-терапії: навчально-методичний посібник. Ч. 1. Львів. ЛьвДУВС. 2020. 232 с.
40. Калька Н., Ковальчук З., Одинцова Г. Практикум з арт-терапії: навчально-методичний посібник. Ч. 2. Львів. ЛьвДУВС. 2021. 170 с.
41. Кириченко О. В. Батьківство як соціально-психологічний феномен. Соціально-гуманітарний вісник. 2018. Вип. 23. С. 58–62.
42. Ковальчук З. Історичний шлях становлення музикотерапії як сучасного арт-терапевтичного напрямку. Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія психологічна: збірник наукових праць. Львів. ЛьвДУВС. 2023. Вип. 1. С. 46-53.
43. Конвенція ООН про права дитини. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_384 (дата звернення: 03.01.2025).
44. Корекційно-розвиткова програма формування стійкості до стресу у дітей дошкільного віку та школярів «Безпечний простір». Київ. НаУКМА. ГЛІФ Медіа. 2017. 208 с.
45. Красін С. А. Визначення проблеми батьківства в педагогічній спадщині В. О. Сухомлинського. Педагогічна спадщина В. О. Сухомлинського. Матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції. Харків. Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди. 2019. С. 72–75.
46. Красін С. А. Зміст і структура усвідомленого батьківства в контексті системного підходу. Наукові досягнення. Відкриття та шляхи розвитку педагогічної науки. Матеріали міжнародної науково-практичної конференції. Запоріжжя. Класичний приватний університет. 2020. С. 49–53.
47. Красін С. А. Формування готовності до усвідомленого батьківства студентів закладів вищої освіти. Дисертація. Харків. Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди. 2020.

48. Крупник Г. А. Порівняння особливостей взаємин дітей з батьками у підгрупах за порядком народження у сімейній ієрархії. Інсай. 2020. № 3. С. 97–108.
49. Малашевська І.В., Лазука М.М. Вплив музики на формування особистості молодого покоління. Зб. наукових праць «Педагогічні науки». Вип. 93. 2020. С. 44–50.
50. Мінко О. І., Лісна Н. М., Маркозова Л. М. Індивідуально-психологічні особливості осіб з алкогольною залежністю та їх співзалежних родичів, які впливають на формування терапевтичного альянсу. Український вісник психоневрології. 2018. Т. 26. № 3 (96). С. 39–42.
51. Набільська Г. 15 хвилин для нас: діти + батьки. Київ. Колесо життя. 2021. 198 с.
52. Никифорчук-Падура І. А. Взаємодія педагогів із батьками в системі методичної роботи закладів позашкільної освіти: сучасний стан і перспективи. Інноваційна педагогіка. 2020. Т. 2. Вип. 20. С. 88–92.
53. Никоненко Ю.П. Клінічна психологія. Навчальний посібник. Київ. КНТ. 2016. 369 с.
54. Опанасенко Л.А. Психодіагностика психічних розладів та їх реабілітація. Миколаїв. Іліон. 2018. 153 с.
55. Павлюк М.М. Соціально-психологічні чинники дитячо-батьківських стосунків в умовах карантину. Актуальні проблеми психології. Т.ХІ. Випуск 21. 2020. С. 290–308.
56. Рибка С. В. Про технологію комплексного супроводу і допомоги сім'ям, що знаходяться у складних життєвих обставинах. Соціальна робота. Теорія і практика. 2016. № 5. С. 107–111.
57. Руда Г.С. Розвиток музичних здібностей у дітей молодшого шкільного віку. Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова. Серія 16. Творча особистість учителя: проблеми теорії і практики. Київ. 2017. Вип. 29 (39). С. 169–172.

58. Слюсар Л. І. Батьківство у системі відносин інституту сім'ї: сучасні трансформації, їх причини та наслідки. Демографія та соціальна економіка. 2016. № 2. С. 26–38.
59. Смалько О. В. Формування відповідального ставлення до батьківства у студентів класичного університету в процесі позааудиторної виховної роботи. Дисертація. Луцьк. 2016.
60. Терещенко Л.А. Психологічні особливості корекції невротичних розладів дошкільника. Актуальні проблеми психології. Київ. Інститут психології ім. Г.С. Костюка НАПН України. Том 10. Вип. 32. 2018. С. 84–92.
61. Томчук С.М., Томчук М.І. Психологія тривоги страху та агресії особистості в освітньому процесі. Монографія. Вінниця. КВНЗ «ВАНО». 2018. 200 с.
62. Ушакова. Психологія сім'ї. Конспект лекцій. Харків. 2019. 90 с.
63. Федюшкіна К. А. Формування усвідомленого ставлення до батьківства у здобувачів професійно-технічної освіти. Дисертація. Київ. 2020.
64. Цуркан Т.Г. Взаємини дитини і батьків як визначальний фактор впливу на формування особистості. Наука і освіта. Психологія. № 3. 2015. С. 120–126.
65. Чеботарьова О.В., Гладченко І.В., Ярмола Н.А. Основи діагностичної діяльності корекційного педагога в роботі з дітьми з комплексними порушеннями розвитку. Київ. Симоненко О.І. 2019. 92 с.
66. Шевченко Ю.М. Особливості розвитку дітей з інтелектуальними порушеннями в сучасному освітньому просторі. Особлива дитина: навчання і виховання. 2020. № 3 (99). С. 35–44.
67. Шевчук В.В. Батьківське ставлення до дітей з комплексними порушеннями розвитку. The scientific heritage. 2021. № 71. С. 61–65.
68. Шевчук В.В. Особливості дитячо-батьківських стосунків у родинях, які виховують дітей із комплексними порушеннями розвитку. Вісник Херсонського державного університету. Вип. 1. 2021. С. 138–145.

69. Шевчук В.В. Особливості програми психологічного супроводу дитячо-батьківських стосунків у сім'ях, які виховують дітей із комплексними порушеннями розвитку. Габітус. Вип. 53. 2023. С. 146–152.
70. Barbeta-Vinas M. Toward a new model of fatherhood? Discourses on the process of paternal involvement in Urban. *Revista Espanola de Investigaciones Sociologicas*. 2017. No 159. P. 13–30.
71. Erskine R. G. *Relational patterns, therapeutic presence*. Routledge. 2015. 400 p.
72. *Communicating in Small Groups. Principles and Practices*. 11th Edition. Steven A. Beebe, John T. Masterson. Boston. Pearson Education Inc. 2015. 385 p.
73. Krasin S. General historical periodization of patients' establishment and establishment in Ukraine. 2020. Т. 4. № 2 (8). С. 10–14.
74. Hintermair M., Sarimski K. Sozial-emotionale Kompetenzen hörgeschädigter Kleinkinder. Ergebnisse aus einer Studie mit zwei neueren Fragebogeninventaren für das 2. und 3. Lebensjahr. *Zeitschrift für Kinder- und Jugendpsychiatrie und Psychotherapie*. 2017. No. 45(2). Pp. 128–140.
75. Reichman N.E., Corman H., Noonan K. Impact of Child Disability on the Family. *Matern. Child Health J*. 2008. № 12(6). P. 679–683.
76. Russell A., Russell G. Mothers' and fathers' explanations of observed interactions with their children. *Journal of Applied Developmental Psychology*. 1988. Vol. 9(4). P. 421–440.
77. Swaminathan S., Alexander G., Boulet S. Delivering a very low birth weight infant and the subsequent risk of divorce or separation. *Maternal and Child Health Journal*. 2006. № 10. P. 473–479.
78. Taub D.J. Understanding the Concerns of Parents of Students with Disabilities. Challenges and Roles for School Counselors. *Professional School Counseling Journal*. 2006. October. № 10(1). P. 52–57.

79. Singer G.S. Meta-analysis of comparative studies of depression in mothers of children with and without developmental disabilities. *American Journal on Mental Retardation*. 2006. No. 111. P. 155–169.

80. Scorgie K., Sobsey D. Transformational outcomes associated with parenting children who have disabilities. *Mental Retardation*. 2000. V. 38. No 3. P. 195–206.

ДОДАТКИ

Додаток 1

Анкета для батьків Питання анкети:

1. Чи знаєте ви, чим цікавиться ваша дитина?
2. Чи уважно ви ставитесь до інтересів вашої дитини?
3. Чи вірите ви в свою дитину, в те, що вона досягне успіху?
4. Чи звертається до вас дитина зі своїми труднощами та невдачами?
5. Чи спонукаєте ви дитину до розв'язання проблемних завдань та ситуацій?
6. Чи сварите ви свою дитину за допущені нею помилки?
7. Чи допомагаєте ви виходити дитині з критичних ситуацій?
8. Чи надаєте ви дитині можливість самостійно приймати рішення, вибирати?
9. Чи сварите ви дитину за безлад у кімнаті або на столі, якщо це непов'язане з творчим заняттям, з проявами дитячої допитливості, інтересу?
10. Чи терпимі ви до дивацтва вашої дитини?

Ключ до анкети

Правильні відповіді: Так – 1 2 3 4 5 7 8 10

Ні – 6 9

За кожен правильну відповідь – 1 бал.

10 – 8 балів – батьки знають, чим цікавиться їх дитина, турбуються про її розвиток та виховання.

27 – 45 балів – недостатньо приділяється уваги дитині, через що можуть виникнути проблеми. 4 і нижче балів – низький рівень уваги до дитини.

Додаток 2

Методика діагностики «Батьківського ставлення» (А.Я. Варга, В.В.

Столін)

1. Я завжди відчуваю співчуття до мого малюка.
2. Мій обов'язок - бути обізнаним про те, що він думає.

3. На мій погляд, поведінка моєї дитини суттєво відхиляється від норми.
4. Дітей слід тримати подалі від реальних життєвих труднощів, оскільки вони можуть травмувати їх.
5. Я відчуваю щире почуття симпатії по відношенню до моєї дитини.
6. Я поважаю своє чадо.
7. Іноді буває і так, що суворе, недобре ставлення йде дитині на користь.
8. По відношенню до нього я постійно відчуваю розчарування.
9. Хто-хто, а моя дитина навряд чи в цьому світі досягне успіху.
10. На мій погляд, інші діти люблять потішатися над моїм сином (дочкою).
11. Іноді моє чадо творить таке, за що можна тільки вилаяти.
12. У психологічному розвитку моє чадо не наздоганяє однолітків.
13. Він (вона) навмисно виводить мене з себе.
14. Моя дитина, подібно до губки, вбирає в себе тільки погане.
15. Як не старайся, а мою дитину вкрай складно навчити хорошим манерам.
16. Дітей треба з самого хлопства тримати в жорстких рамках. Тільки в такому випадку з них зможуть вирости хороші люди.
17. Мені подобається, коли друзі моєї дитини приходять в гості.
18. Я з задоволенням беру участь в іграх мого сина (дочки).
19. Все дурне моя дитина схоплює на льоту.
20. Моє чадо навряд чи доб'ється в житті істотних висот.
21. Коли мої знайомі говорять про своїх дітей, в душі мені стає ніяково, що моя дитина не така розумна і талановита.
22. Я часто шкодую своє чадо.
23. У порівнянні з іншими дітьми моя дитина набагато менш розумна і вихована.
24. Мені подобається проводити з дитиною вихідні та вечори.
25. Я нерідко шкодую про те, що скоро моя дитина подорослішає, і з ніжністю згадую ті часи, коли вона була ще немовлям.

26. Нерідко я ловлю себе на думці, що ненавиджу дитину.
27. Я мрію, щоб моя дитина змогла досягти успіху в тих сферах, в яких мріяв реалізуватися я сам.
28. Батьки повинні і бути суворими до дитини, і ставитися до неї з повагою.
29. Я прагну виконувати всі мрії моєї дитини.
30. Під час прийняття рішень у сім 'ї потрібно враховувати думку сина (дочки).
31. Мені цікаве життя мого чада.
32. По відношенню до мого чада я відчуваю дружні почуття.
33. Причини, через які моя дитина примхує - це самозакоханість, лінь і впертість.
34. У відпустці з дитиною неможливо відпочити по-людськи.
35. Головне, щоб у мого чада дитинство було спокійним і щасливим.
36. Нерідко мені здається, що моя дитина абсолютно нездатна ні на що слушне.
37. Мені теж цікаві хобі моєї дитини.
38. Моє чадо кого завгодно може вивести з рівноваги.
39. Засмучення мого сина (дочки) мені близькі, я їх розумію.
40. Нерідко моя дитина викликає в мені агресію.
41. Виховання дітей - це одне нервування.
42. Дисципліна з ранніх років розвиває характер.
43. Я не довіряю своєму чаду.
44. За суворе виховання вже дорослі діти завжди вдячні батькам.
45. Іноді здається, що я відчуваю тільки ненависть до нього (нею).
46. У моїй дитині більше мінусів, ніж плюсів.
47. Хобі мою дитину викликають інтерес і у мене.
48. Моє чадо нічого не може зробити як слід.
49. Він (вона) виросте непристосованим до реального життя.
50. Я люблю дитину такою, якою вона є.
51. Я намагаюся ретельно стежити за здоров 'ям моєї дитини.
52. Мій син (дочка) викликає у мене захоплення.
53. У дитини не повинно бути своїх секретів від батьків.
54. Я невисокої думки про таланти мого чада, і не приховую цього.
55. Водити дружбу дитина повинна з тими дітьми, яких схвалюють її батьки.

Обробка результатів тесту-опитувальника батьківського ставлення

Складається тест з п'яти шкал. За кожну з отриманих позитивних відповідей випробовуваному нараховується 1 бал. За відповідь «ні» - 0 балів. Якщо перед номером питання стоїть знак «-», то, навпаки, за відповідь «ні» за дане питання нараховується 1 бал, а за відповідь «так» - 0 балів.

1. Прийняття/відкидання дитини: -3, 5, 6, -8, -10, -12, -14, -15, -16, -18, 20, -23, -24, -26, 27, -29, 37, 38, -39, -40, -42, 43, -44, 45, -46, -47, -49, -51, -52, 53, -55, 56, -60.
2. Кооперація: 21, 25, 31, 33, 34, 35, 36.
3. Симбіоз: 1, 4, 7, 28, 32, 41, 58.
4. Контроль: 2, 19, 30, 48, 50, 57, 59.
5. Ставлення до невдач дитини: 9, 11, 13, 17, 22, 54, 61.

Опис шкал: «Прийняття-відкидання»

Високими вважаються бали за першою шкалою опитувальника батьківського ставлення Варгі і Століна - «Прийняття - відкидання», починаючи від 24 і до 33. Це вказує на те, що у тестованого склалося позитивне ставлення до свого малюка. Дорослий не відкидає дитину навіть у тому випадку, якщо у чада є очевидні недоліки. Він також здатний хвалити чадо за досягнення, що дозволяє дитині відчувати себе коханою незалежно від своїх дій. Низькі бали - від 0 до 8 - вказують на негатив щодо дитини.

Дана шкала в методиці діагностики батьківських відносин дозволяє оцінити загальне емоційне ставлення до дитини. На одному з полюсів батько любить і приймає дитину такою, якою вона є. Мати або батько поважає неповторну особистість дитини, відчуває до неї симпатію. На іншому полюсі даної шкали чадо завжди представляє поганим. Батько думає, що дитина не зможе досягти життєвого успіху через наявність поганих схильностей.

«Кооперація»

Високі показники за шкалою «Контроль» - 6-7 балів - говорять про те, що батько поводить надто авторитарно по відношенню до свого чаду. Він постійно вимагає від нього беззастережного слухняності. Низькими

вважаються показники 1-2 бали. У такому випадку контроль за діями дитини практично не здійснюється.